66

kitle

Yıl : 1 Sayı: 39
24 Aralık 1974
HAFTALIK SOSYALIST GAZETE
200 Kuruş. Salı günleri yayınlanır

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

Faşizmi halkımız ezecektir

Faşistler 4 yıl öncede Aralık'ta 3 kardeşimizi öldürmüşlerdi

ANIYORUZ

Geçen hafta ŞAHİN AYDIN arkadaşımızı öldüren faşist komandolar, bundan dört yıl önce, Aralık ayında İstanbul ve Ankara'da üç devrimci kardeşimizi kalleşçe öldürmüşlerdi.

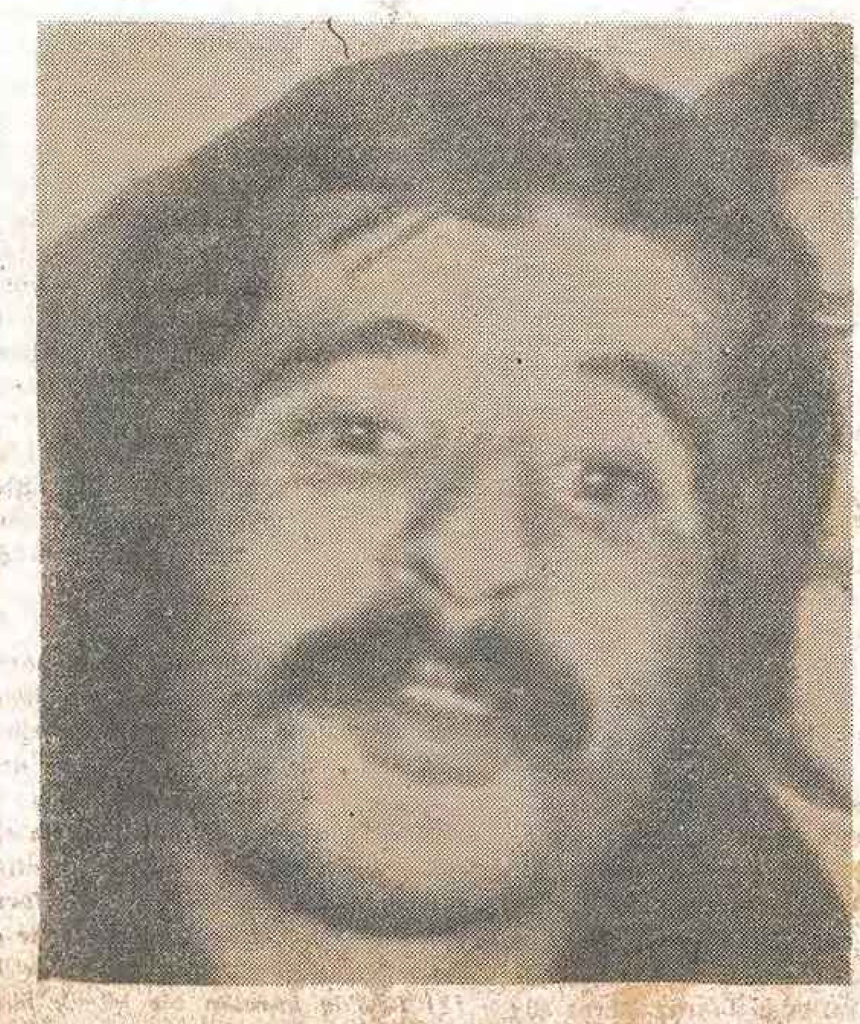
Dört yıl önce HÜSEYİN ARSLANTAŞ polis ve komando işbirliği sonucunda okulda katledilmişti. Bu olaydan sonra saldırılarını arttıran faşistler, Ankara'da ardarda NAİL KARAÇAM ve İLKER MANSUROĞLU isimli devrimci kardeşlerimizi katlettiler. HÜSEYİN arkadaş arkadan vurulmuş, İLKER arkadaş ise yolda giderken açılan ateş sonucu ölmüştür.

(Devamı 5. Sayfada)

Faşist saldırganlar bir devrimci kardeşimizi daha öldürdü

Emperyalistlerin ve yerli ortaklarının çeşitli gizli servislerinin işbirliğiyle, tek merkezden planlanan ve yürütülen faşist saldırılar, son aylarda devrimci öğrencilere karşı ve emekçi halkımıza karşı yoğunlaştırılmıştır. Son olarak Adana'da bir işçi kardeşimizin bitkisel hayata girecek şekilde ölüm derecesinde yaralanması, gene TSİP üyesi bir başka emekçi kardeşimizin arkadan tabancayla vurulup, hâlâ hastanede ölümle pençeleşmeye terkedilmesinden sonra, son olarak, ŞAHİN AYDIN isimli devrimci kardeşimiz, faşist sü

(Devamı 5. sayfada)

Faşist komandolar tarafından alçakça katledilen devrimci kardeşimiz Şahin Aydın.

Halk hiç bir suçun hesabını unutmaz

19 Aralık günü Yıldız Devlet Mühendislik ve Mimarlık akademisinde, faşist saldırganların başlattığı olaylarda, devrimci öğrenci kardeşimiz, ŞAHİN AYDIN öldürülmüştür. Cinayeti işleyenlerin kimlikleri kesinlikle ortadayken, görevli ve yetkililer, önce olayların sebebinin bilinmediğini söylemişler, olayların ertesi günü de, gençliğin faşizmi protesto yürüyüşlerinden sonra, katilleri bir yana bırakarak, devrimci, yurtsever öğrencileri göz altına almaya başlamışlardır.

Basın büyük çoğunluğuyla, olayı basit bir zabıta vakası olarak gösterme gayretleriyle dikkati çekmiştir. Faşist saldırı ve provokasyonların vardığı nokta, katillerin kimlikleri halkımızın gözünden saklanmak istenmiştir.

Faşistlerin cinayetiyle ilgili olarak gazetelerde çoğu gerçeği yansıtmayan haberler çıkarken, olayların içinde yaşayan arkadaşlarımızın verdikleri bilgilere göre, cinayet şöyle işlenmiştir:

Otuz kişilik bir faşist saldırganlar grubu Yıldız Mühendislik ve Mimarlık Akademisi önünde, devrimci öğrencilerden Muzaffer Salman'a saldırmış, bunun üzerine o civarda bulunan Şahin Aydın ve Sabahattin Bayseferoğlu arkadaşlarının

(Devamı 6. Sayfada)

TSIP Genel Başkanının bildirisi

Yabancı mihraklardan ve onların Türkiye'deki satılmış ortaklarından aldıkları direktiflerle, Türkiye'de faşizmi davet ortamı hazırlamaya çalışan faşist saldırganların son günlerde özellikle öğrenci gençliğimizi hedef alan saldırıları artık cinayetlere dönüşmeye başlamıştır. Geçtiğimiz gün, faşist saldırganlar, Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akade-

(Devamı Sayfa 5'te)

Bizim cephemiz halk cephesidir

Emperyalizm ve yerli ortaklarının toplumumuzu sürüklediği ekonomik bunalım, kendi çıkmazlarıyla birlikte devam ediyor. Hakim sınıflar arasındaki sürtüşmenin giderek arttığı şu sıralarda, egemen güçlerin hükümet kurmaktaki aczleri içinde ortaya bir «Milliyetçi Cephe» lâfı atıldı. Sağcı partilerden dördü bir araya gelerek Milliyetçi Cephe yaygarasını koparmağa çalıştılar. Gene sağcı partilerden DP, en az diğerleri kadar sağcı ve karşı-devrimci olduğu halde, bir taktik gereği olarak bu cepheye katılmamakta direniyor.

«Milliyetçi» adı verilen, emperyalist uşağı sömürgeler cephesi zaten vardır ve halkımızın üzerindeki sömürü ve istibdadını alabildiğine devam ettirmektedir. Bu gün kurulmaya uğraşılan cephe, işin sadece hükümet kurmaya yönelik şekli yanıdır.

Milliyetçi Cephe nedir. Milliyetçi cephe, gerçekte, emperyalizme ortaklık ve uşaklık eden sömürücü egemen güçlerin önemli bir kısmının yeraldığı gerici, karşı-devrimci güçlerin cephesidir. Ve bu cephe günümüzden çok önce sömürü ve zulüm temeli üzerine kurulmuş, bugüne dek süregelmiştir.

Şurasını da unutmayalım ki, dünyanın her tarafından emperyalist güçlerle işbirliği halinde ortaya çıkan ve «milliyetçi» adını alan güçler, veya böyle cepheler, emekçi halk hareketinin güçlendiği, sömürücü güçlerin acze düştüğü ortamlarda emekçi halk hareketine karşı tezgâhlanırlar. Amaç halkı aldatmak, halka karşı saldırıyı arttırmak, tahakkümü yoğunlaştırmaktır. «Cephe» adını resmen kullanarak aralarındaki halk düşmanı birliği güçlendirmeğe çalışırlar. Aralarında ihtilaflar olsa bile anti-komünizm silâhı ile halk düşmanı politika

(Devamı 5. sayfada)

Mehmet Aydın'a çekilen telgraf

Mehmet Aydın
Gaziantep

Emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesi uğruna devrim şehidi olan oğlunuz ŞAHİN AYDIN'ın anısını kalbimizde yaşatırken derin acınızı paylaşırız.

TSİP Genel Başkanı
Ahmet Kaçmaz

İYÖKD'e çekilen telgraf

İYÖKD — İSTANBUL

Halk Kurtuluş mücadelemizin fedakar yandaşı olan gençliğimizin yiğit devrimcilerinden ŞAHİN AYDIN'ın anısını yaşatmayı görev bilir acınızı paylaşırken, sömürü ve baskıya karşı olan mücadele azmimizin dahada bilendiğini açıklarız.

TSİP Genel Başkanı
Ahmet Kaçmaz

* SALDIRGANLARIN OYUNLARI TERS TEPMİŞTİR. SATILMIŞ MİHRAKLARDAN SAHNELENEN OYUNLARI BOZULMAK ÜZEREDİR. EMEKÇİ HALKIMIZ FAŞİZME KARŞI HER GÜN BİRAZ DAHA BİLİNÇLENMEKTEDİR.

* CİNAYETLERE VARAN FAŞİST SALDIRILARIN ÖCÜNÜ HALKIMIZ ALACAKTIR. HALKIMIZ FAŞİZME KARŞI SEFERBER OLACAKTIR. GÖREVİMİZ BU SEFERBERLİĞİ ÖRGÜTLEMEK VE GÜÇLENDİRMEKTİR.

Bir süreden beri öğrenci gençliğimiz ve emekçi halkımız üzerine yoğunlaşan faşist saldırılar, geçtiğimiz günlerde cinayetlere dönüştü

Saldırılar zincirinin son halkası olarak devrimci kardeşimiz Şahin Aydın faşistler tarafından bıçakla yaralanarak öldürüldü. Ankara'da, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin afişlerini yapıştırırken, faşist komandolar tarafından vurulan devrimci kardeşimiz Mahmut Filiz, bu satırlar yazıldığı sırada henüz tehlikeli dönem olarak adlandırılan bir haftalık süreyi geçirmemişti ve ölümle çarpışıyordu. Aynı günlerde artık hangi emellerle, hangi amaçlar için, kimler tarafından örgütlendikleri açık olan faşist saldırganlar, İstanbul'da Vatan Mühendislik ve Mimarlık okulunu silahla basıyorlar ve öğrencilere saldırıyorlar. Yine geçtiğimiz hafta içinde, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden, faşist saldırganlıklarla ilgili haberler, protesto bildirileri ve tanıklar geldi. Kitle bürolarından gelen bildiri ve haberlerin bazılarını aşağıya alıyoruz.

Ancak, her geçen gün, faşist saldırıların gerçek yüzü, kimler tarafından yönetildikleri ve hangi çıkarlara hizmet ettikleri, halkımız tarafından biraz daha iyi anlaşılmakta ve faşistler artık karşılarında halkı bulmaktadırlar.

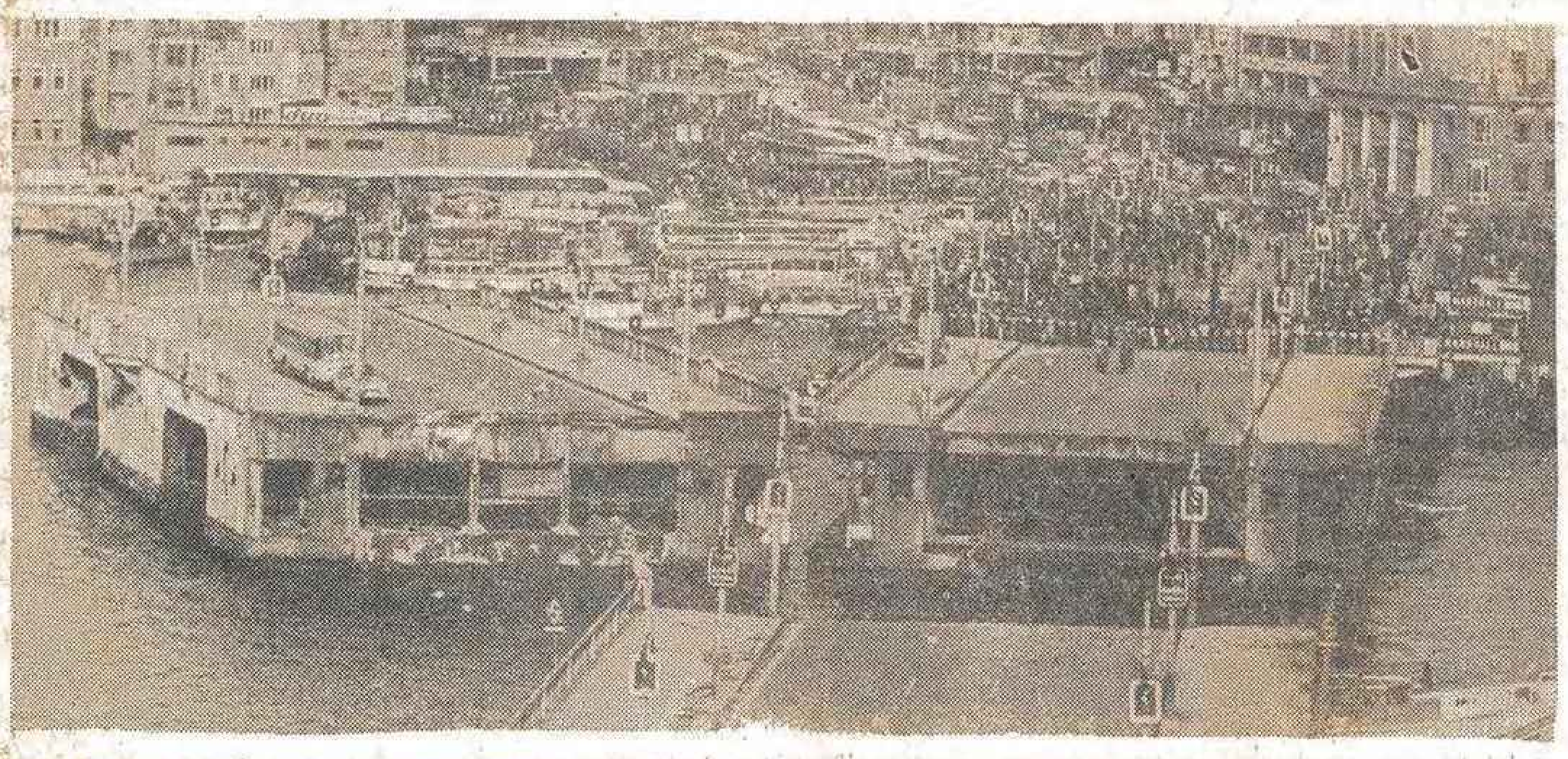
Yabancı mihraklardan yönetilen, CIA patentli oyunların maşaları, bağlı bulundukları asyasal partinin, adına «milliyetçi cephe» denilen, halk ve demokrasi düşmanları işbirliğine dahil olmasıyla, bu halk düşmanı sözde cephenin vurucu gücü haline getirilmek istenmesiyle de, gerçek yüzlerini bir kere daha göstermişlerdir.

Açıkça sürüp giden ve artık hiçbir maske takmaya da gerek görmeyen faşist saldırılar ve cinayetler, sandıkları ve umdukları gibi kitlelerde ve devrimci, demokratik, yurtsever güçlerde korku ve dehşet yaratmak yerine, her geçen gün faşizme karşı demokratik mücadeleyi, faşizme karşı bilinçlenmeyi, halkın mücadele azmini körüklemekte ve güçlendirmektedir.

Öğrenci gençlik üzerine saldırılar da umduklarını bulamamışlar, provokasyon ortamı yaratmayı başaramamışlardır. Gençlik oyuna gelmemiştir. Üstelik de başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk faşizme karşı gerçek bir bilinçlenme sürecine girmiştir.

Saldırganların oyunları ters tepmiştir, planları bozulma yolundadır. Halkımız faşizme kar

(Devamı 6. sayfada)

Şahin Aydın'ın öldürülmesini ve faşist saldırıları protesto eden binlerce İstanbul'lu öğrencinin bir araya gelmesini önlemek için Güvenlik Kuvvetleri Karaköy köprüsünü açtırmıştı.

Milliyetçi cephe sömürü ve zulüm cephesidir

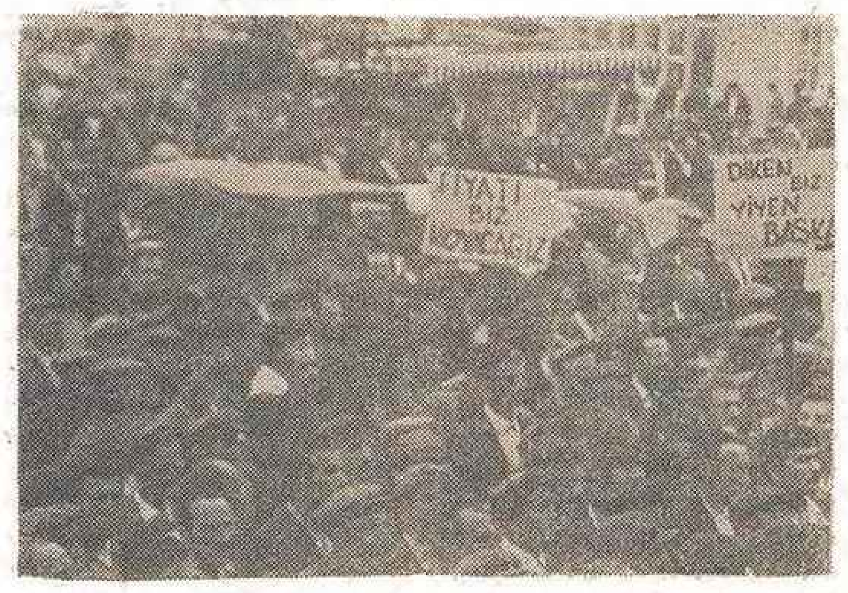
Milliyetçi cepheye karşı halk cephesi

● **Emperyalizmin uşağı sömürücülerin halk ve demokrasi düşmanı cephesi karşısında, işçi sınıfı öncülüğünde tüm emekçi halkın biricik cephesi HALK CEPHESİ'dir. Halk Cephesi emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesi cephesi; devrim cephesidir.**

Milliyetçi cephe çığlıklarının sürüp gittiği, öteden beri varolan, yabancı mihraklara bağlı sömürücüler ortaklığının, bir kısmının, «milliyetçi cephe» adı altında ortaya açıkça çıktığı şu günlerde, faşist saldırılar artık cinayetlere kadar varan bir şekilde devam ediyor.

Bir siyasal ortaklık için resmen kurulmasına çalışılan halk ve demokrasi düşmanı cephenin sivil vurucu gücünü Türkes'in eli silahlı, saldırgan faşist komandolarının teşkil ettiği görülüyor. Millet Meclisi'ndeki üç milletvekiline rağmen, gizli pazarlıklarda, en önemli üç bakanlığı isteyen MHP'nin, vurucu güç rolü oynayacağı açıkça ortada. Sömürücüler ortaklığında ona düşen görev bu.

Ne zamandır tezgâhlanan oyun, adım adım sahneye konulurken, AP, MSP, CGP, MHP, nin «milliyetçi cephe» yaygaraları oyunun fon müziği olarak duyuluyor. Halkımızın mücadelesine karşı gericiliğin, baskının yoğunlaşmasını bu defa farklı bir şekilde tezgahlama isteyen emperyalist mihraklar ve yerli ortakları tekelci güçler, halkın demokratik uyanışını, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini gizli açık manevralarda, demagoji ve tahakkümle önlemenin çaresini arıyorlar.

12 Mart sonrası faşist döneminden dersler alarak, deney kazanarak çıkan devrimci ve demokratik güçler, geçtiğimiz aylarda artan faşist saldırılar karşısında gerilmediler ve, oyuna da gelmediler. Kazandıkları demokratik mevzileri sonuna kadar savunmaya kararlı olduklarını ve yeni mevziler kazanma yolunda mücadele verdiklerini de her olayda ispatladılar. Ona karşılık silahla saldırtılan faşist sürüler, kendilerini yöneten efendilerinin düzenlediği oyunların ve planlarının tam uygulanamadığını gördüler. Nihayet işi cinayetlere kadar vardırdılar. Bir devrimci kardeşimizi öldürdüler.

Milliyetçi cephe sömürü ve istibdat cephesidir

Her gün biraz daha gerilediklerini, emekçi kitlelerin uyandığını ve bilinçlendiğini, örgütlendiğini gören halk düşmanları, bugün yeni bir çabaya yeni bir deneye girişmiş durumdalar. Bu defa geçen sefer arkalarında buldukları güçleri de ardlarına tümüyle alamadan, faşist bozuntusu milis teşkilatlarıyla tırmanmağa çalışan «milliyetçi» adını verdikleri halk düşmanı cephelerini güçlendirmek istiyorlar. Silâhlandırılmış saldırganları başta öğrenci gençlik olmak üzere halkımızın ve demokratik güçlerin üzerine, saldırtıyorlar.

Milliyetçi cepheye karşı halk cephesi

Faşist eğilimler ve mihraklar, aralarındaki çıkar sürtüşmelerine rağmen eninde sonunda birbirlerini buluyorlar. İşte MHP ve faşist saldırganlar gerçek rollerini, gerçek yerlerini alıyorlar. Cepheler kristalleşiyor hem de kitlelerin bir daha kolay kolay kandırılamayacağı, bilinçlenmelerinin engellenemeyeceği bir şekilde. En gerici sömürgen güçlerin partilerinden olan DP ise bazı taktik nedenlerle bu girişimde yoktur. Gerçekte DP zaten var olan sömürü ve istibdat cephesinin tabii üyesidir.

Faşist saldırganların cinayetlerini en hayasız bir şekilde işledikleri, halkın güvenine sahip olmayan bir Meclis'ten bile güven oyu alamamış bir takım geçici «gülücükler dağı

(Devamı 5. sayfada)

Toptaşı cezaevindekiler faşist baskıları protesto ediyor

Siyasi tutuklular ölüm orucuna başladı

İstanbul, Toptaşı cezaevindeki siyasi tutuklular faşist baskıları protesto etmişler, faşist saldırganlar ve katiller cezalandırılana kadar «ölüm orucu»na kararlı olduklarını bildirmişlerdir.

Siyasi tutuklular kararlarını kamuoyuna duyurmuşlardır.

Halkımıza ve tüm devrimci arkadaşlara

Yurdumuzda uzun zamandan beri süregelen faşist terör, halkımızın demokratik isteklerini ve gelişen bağımsızlık mücadelesini, her türlü zorbalığa başvurarak, canice metodlarla engellemeğe çalışmaktadır.

Emperyalizmin güdümünde, halka karşı olan siysi partiler «MİLLİYETÇİ CEPHE» çığlıkları atarken, emirlerindeki faşist komando sürülerini halkımıza saldırtmaktadır. Hemen hemen hergün, bir gencin öldürülmesi, bir işçiye saldırılması karşısında, ülke yöneticileri, utanç verici bir suskunluk içersindedirler.

Nitekim emniyetçe tutuklanan devrimciler aylarca mahkemelere çıkartılmamakta, demokratik dernekler hiçbir haklı gerekçeye dayanılmaksızın kapatılmakta, işçiler sokak ortasında komaya girinceye kadar dövülmekte, hapishanelerdeki mahkûmlar aylardır Anayasa Mahkemesince kabul edilen bir kanunun yürürlüğe sokulmasını beklemektedir. Anayasa Mahkemesinin, Af Yasasının tüm mahkûmlara eşit olarak uygulanmasını sağlayan son kararının yürürlüğe girmesini engelleyen tüm baskılara sonuna kadar karşı çıkarız.

Bu faşist katillerin merkezi, Ülkü Ocakları hakkında T.B.M.M. sinde çok acele olarak görüşme yapılmasını, faşist saldırgan ve katillerin yakalanarak bir an evvel cezalandırılmasını istiyoruz

İsteklerimiz yerine getirilinceye kadar, başlamış olduğumuz *ölüm orucuna* devam edeceğimizi Tüm Halkımıza duyururuz.

YAŞASIN HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI GÜÇBİRLİĞİ.

Toptaşı Cezaevi Tutukluları

Sosyalist parti ve parti dışı devrimcilik

V. İ. U. LENİN

Rusya'daki devrimci hareket, nüfusun yeni kesimlerinde gitgide ve çabucak yayılırken bir dizi parti-dışı örgütlerin oluşmasında yolaçıyor. Örgütlenme ihtiyacı ne kadar uzun süre baskı altında tutulursa, o kadar zorla kendini duyurur. Bugün çoğu kez gevşek biçimli, aşırı orijinal karakterli her çeşit örgüt fışkırmaya devam ediyor. Bu örgütlerin, Avrupada'kiler gibi, katı ve kesin sınırları da yok. Sendikalar siyasi bir karaktere bürünüyor, Siyasi mücadele —örneğin grevlerde olduğu gibi— ekonomik mücadeleyle karışıyor, ve bu da geçici ya da çok az sürekli olan karışık tipte örgütlerin oluşmasına neden oluyor.

Bu olgunun önemi nerededir ve Sosyal Demokratların buna karşı tavırları ne olmalıdır?

Parti prensibine sıkı sıkıya bağlılık, çok gelişmiş bir sınıf mücadelesinin gereği ve sonucudur. Ve tam tersine, açık ve yaygın bir sınıf mücadelesinin çıkarları parti prensibine sıkı sıkıya bağlılığın gelişmesini talebeder. Bu nedenlerdir ki, sınıf bilincine ulaşmış proletaryanın partisi, Sosyal-Demokrat Parti, her zaman oldukça doğru bir biçimde parti dışı'lık fikrine karşı savaşmış, sürekli olarak ilkelerinde tutarlı, sıkı ağlarla örülmüş sosyalist işçilerin partisini yerleştirmeğe çalışmıştır. Ve kapitalizm, nüfusu sınıflara bölüp aralarındaki çelişmeleri keskinleştirdikçe, kitleler arasındaki çalışmaların başarısı da artar.

Rusya'daki devrimin bu kadar çok parti-dışı örgütün oluşmasına sebep olması ve sebep olmakta devam etmesi oldukça doğaldır. Bu, bir demokratik devrimdir, başka deyimle, sosyal ve ekonomik muhtevası itibariyle burjuva devrimidir. Bu devrim otokratik, yarı-feodal düzeni yıkmakta, burjuva düzenini otokratik yarı-feodal düzenden kurtarmakta ve dolayısıyla da burjuva toplumunun bütün sınıflarının taleplerini gündeme getirmektedir; (bu anlamda herkesin devrimidir.) Elbette ki, bu, devrimimizin bir sınıf devrimi olmadığı anlamına gelmez; şüphesiz gelmez. Fakat devrimimiz burjuva toplumu açısından eskimiş ya da eskimekte olan sınıflara ve kastlara karşıdır; bu çağdışı sınıflar burjuva toplumuna yabancıdır ve burjuva toplumunun gelişmesini engeller. Ve madem ki ülkenin tüm ekonomik hayatı bütün yanlarıyla burjuvalaşmıştır, madem ki nüfusun ezici çoğunluğu çoktan beri burjuva hayat şartlarında yaşamaktadır, karşı-devrimci unsurlar, «halk»la karşılaştırıldığında, tabii ki «bir avuç» denebilecek kadar azdır. Bundan dolayı burjuva devriminin sınıf karakteri, kaçınılmaz olarak, kendini burjuva toplumunun bütün sınıflarının, otokrasiye ve feodalizme karşı «popüler», yani, ilk bakışta sınıf dışı görünen mücadelesi olarak ortaya koymaktadır.

Rusya'daki burjuva devrim süreci, diğer ülkelerde olduğu gibi, kapitalist topluma özgü sınıf gelişmelerinin hiç-ten azgelişmiş durumuyla ayırdedilir. Gerçekten kapitalizm, bugün Rusya'da 1848 Almanya'sındakinden daha gelişkindir, 1789 Fransa'sı ile karşılaştırılamaz, ancak Rusya'daki saf kapitalist çelişmelerin «kültür» ve Asya barbarlığı, Avrupalılık ve Tatarlık, kapitalizm ve feodalizm çelişmeleri tarafından aşırı gölgelendiği vakıasından kimse şüphe etmez; başka sözlerle ifade edersek, bugün öncelikle öne sürülen talepler karşılanırsa kapitalizm ilerleyecek feodalizm cürufundan temizlenecek, hem proletarya hem de burjuvazi için yaşama ve mücadele etme şartları düzelecektir.

Gerçekten de Rusya'nın her yerinde, her fabrikada, dairede, alayda, polis birliğinde, mahallede, öğrenim kurumunda vs, ileri sürülen sayısız talepleri ve şikâyetleri incelersek, bunların büyük bir çoğunluğunun, tabiri caizse, saf «kültürel» talepler olduğunu kolaylıkla görürüz. Demek istediğim, bunların gerçekte belli sınıfların talepleri değil, tam tersine, kapitalizmi Avrupa seviyesine ulaştıracak, kapitalizmi barbarlık, vahşilik ve yozlaşmadan ve serfliğin «Rusya'ya özgü» diğer kalıntılarından kurtaracak taleplerdir. Özünde proletaryanın talepleri bile, pek çok halde, kapitalist çerçeve içinde gerçekleştirilebilecek reformlara indirgenmiştir. Rus proletaryasının şimdi ve hemen talebettiği, kapitalizmin temelini çürütecek bir şey değil, fakat kapitalizmi temizleyecek, gelişmesini hızlandıracak ve güçlendirecek bir şeydir.

Elbette ki proletaryanın kapitalist topluma özel konumu gereği, işçilerin sosyalizme doğru ilerlemeleri ve Sosyalist Parti ile ittifakları, hareketin ilk aşamalarında kendisini güçlü bir şekilde ortaya koyar. Fakat saf sosyalist talepler henüz geleceğin sorunudur: gündemdeki acil talepler, işçilerin politik alandaki demokratik talepleridir, ve ekonomik alandaki kapitalizm çerçevesi dahilinde halledilebilen ekonomik talepleridir. Proletarya bile devrimi, eskiden olduğu gibi, azami program sınırları içinde değil, asgari program sınırları içinde yürütmektedir (1). Nüfusun en geniş ve sayıca üstün kütlesi olan köylülük için bir şey denemez. Köylülüğün azami programı, en ileri hedefleri, ki bunlar toprağın köylülere ve halka dağıtılmasıyla daha da yaygınlaşıp bereketlenecektir, kapitalizmin ve halka dağıtılmasıyla daha da yaygınlaşıp bereketlenecektir, kapitalizmin sınırlarını aşmaz. Bugün köylü devrimi bir burjuva devrimidir —mamafih bütün bu sözler bizim duygusal küçük burjuva sosyalizmi şövalyelerinin duygusal kulaklarını incitebilir.

Yukarıda özetlendiği şekilde gelişen şimdiki devrimin karakteri doğal olarak parti-dışı örgütlerin sebebi olmaktadır. Bu yüzden hareketin tamamı, yüzeyde kaçınılmaz olarak parti-dışı'lık damgasını, parti-dışı'lık görünümünü taşıyor, ancak elbette bu sadece yüzeyde. «İnsanca» medeni hayata duyulan özlem, insanlık onurunu ve bireyin insan ve yurttaş olma haklarını korumak için örgütlenme zorunluluğu herkesi etkisi altına alıyor, bütün sınıfları birleştiriyor, bütün partilerin sınırlarını aşıyor ve parti ve parti egemenliğine bağlanma yeteneğinden yoksun kişileri sarsıyor. Zamanın acil ihtiyaçları, temel hak ve reformlar bunların ötesindeki düşünce ve ilgiyi bir kenara itiyor. Gelişmekte olan mücadeleye zihinlerin uğraşması, ki bu oldukça gerekli ve haklıdır ve bu olmadan mücadelede başarı imkânsızdır, insanları, bu şimdiki temel hedefleri idealize etmeye, onları pastel boyalarla renklendirmeye ve hatta fantazi giysilere büründürmeğe yöneltiyor. Basit demokrasi, olağan burjuva demokrasisi sosyalizm zannediliyor ve sosyalizm olarak «tanımlanıyor». Herşey parti-dışı gözüküyor; herşey tek bir «kurtuluş» hareketi içinde kaynaşıyor (aslında tüm burjuva toplumunu kurtaran bir «hareket» söz konusu); herşey, demokratik mücadeleye, sosyalist proletaryanın öncü rolünden dolayı, hafifçe renklenen bir soluk «sosyalizm» bürünüyor.

Bu şartlar altında parti-dışı'lık fikri bazı geçici başarılar elde eder gibi görünür, ama edemez. Parti-dışı sloganı moda bir slogan gibi gözükür, ama olamaz. Moda, çaresizlikle hayatın kuyruğuna takılmaktır, ve politik hayatın yüzeyinde en çok «rastlanan» olgu parti-dışı örgütlerdir: parti-dışı demokrasicilik, parti-dışı grev'cilik, parti-dışı devrimcilik.

Şimdi ortaya çıkan soru şudur: farklı sınıfların taraftar ve temsilcilerinin, bu parti-dışı örgütler olgusuna ve parti-dışı'lık fikrine karşı tavırları ne olmalıdır «Ne olmalıdır» derken, kastedilen, sübjektif olarak «ne olmalıdır» değil, objektif olarak ne «olmalıdır», yani bunlar hakkında ne düşündükleri değil, farklı sınıfların çıkarları ve bakış açıları etkisiyle kaçınılmaz olarak şekillenen tavırlarıdır.

II

Gösterdiğimiz gibi parti-dışı'lık fikri, devrimimizin burjuva karakterinin bir ürünü, ya da ifadesidir. Burjuvazi parti-dışı'lık ilkesinin gelişmemesi için bir şey yapamaz, çünkü burjuva toplumunun kurtuluşu için savaşan bir tarafta partilerin olmaması, burjuva toplumuna karşı taze bir savaşın gelişmemesi demektir. Kurtuluş için parti-dışında mücadele verenler, ya uğruna çabaladıkları kurtuluşun burjuvazinin kurtuluşu olduğunun farkında değildirler, ya burjuva sistemini kutsayanlardır, ya da burjuva sistemine karşı mücadeleyi, burjuva sisteminin «mükemmelleşmesi» mücadelesini çıkmaz ayın son çarşambasına erteleyenlerdir. Ve bu nedenle, bilinçli yada bilinçsiz olarak, burjuva sistemini savunanlar parti-dışı'lık fikrine karşı tavır alamaz.

Sınıflara bölünmüş bir toplumda düşman sınıfların mücadelesi, gelişmesinin belirli bir aşamasında, siyasi mücadeleye dönüşmek zorundadır. Siyasi mücadelenin amacını en iyi dile getiren, siyasi mücadelenin en geniş ve özgül ifadesi, partilerin mücadelesidir. Parti-dışı'lık fikri, partilerarası mücadeleye kayıtsızlık demektir. Fakat bu kayıtsızlık, tarafsızlık, mücadeleden uzak durmak anlamına gelmez, çünkü sınıf mücadelesinde tarafsızlar yer alamaz; kapitalist toplumda meta yada iş gücü değişimine «katılmamak» imkânsızdır. Ve değişim, kaçınılmaz olarak ekonomik mücadeleyi ve sonra siyasi mücadeleyi getirir. Demek ki, mücadeleye kayıtsızlık, gerçekte ondan uzakta durmak, ondan çekinmek ya da taraf tutmamak demek değildir. Rusya'da Ekim devrimi esnasında otokrasinin yıkılmasından önce otokrasiye karşı kayıtsız duranlar, otokrasiyi üstü kapalı bir şekilde destekleyenlerdir. (Burada 1905 deki bütün Rusya'yı kapsayan siyasi grev kastediliyor.) Bugün Avrupa'da burjuva yönetimine karşı kayıtsız duranlar, burjuva yönetimini üstü kapalı bir şekilde destekleyenlerdir. Bugün Rusya'daki kurtuluş mücadelesinin burjuva karakterine karşı kayıtsız duranlar bu mücadelede burjuvazinin önceliğini üstü kapalı bir şekilde desteklemektedirler. Siyasi ilgisizlik, tokluğun siyasi ifadesidir. İyi beslenen bir insan bir dilim ekmeğe karşı «ilgisizdir», «kayıtsızdır»; oysa aç bir insan her zaman bir dilim ekmek için partizanca tavır alır. Bir insanın bir dilim ekmek için «ilgisiz ve kayıtsız» olması onun ekmeğe ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez, fakat onun her zaman ekmek bulacağından emin olduğu, ekmek yokluğunu hiç bir zaman bilmediği ve kendisini sıkı sıkıya iyi beslenenlerin partisine bağladığı anlamına gelir. Burjuva toplumunda parti-dışı'lık ilkesi, sadece iyi beslenenlerin, yönetenlerin sömürücülerin yanında olmanın iki yüzlü, gizli ve pasif ifadesidir.

Parti-dışı'lık ilkesi bir burjuva ilkesidir. Parti ilkesi, sosyalist bir ilkedir. Bu tez genel ve bir bütün olarak bütün burjuva toplumlarına uygulanabilir. Elbette ki, bu genel gerçeği, özgül sorunlara ve özgül hallere uygulayabilmek gerekir, fakat burjuva toplumunun feodalizme ve otokrasiye karşı isyan bayrağını kaldırdığı bir zamanda bu gerçeği unutmak, burjuva toplumunun sosyalist eleştirisinden vazgeçmektir.

Gelişmesinin ilk aşamalarında olmasına rağmen, Rusya'daki devrim burada özetlenen genel düşünceleri doğrulayan malzemeleri çoktan sağlamıştır. Sadece Sosyal Demokrat Parti, sınıf bilincine erişmiş proletaryanın partisi, her zaman parti ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmakta ısrar etmiştir, etmekte de devam ediyor. Burjuvazinin görüşlerini seslendiren liberallerimiz sosyalist parti prensibine tahammül edemiyor, sınıf mücadelesi hakkında hiç bir şey duymak istemiyorlar. Rus liberalizminin yurt dışındaki yayın organı *Osvobozhdeniye* ve onun yurt içindeki müritleri tarafından tekrar tekrar söylenen fikirlerinin belki de yüzüncü tekrarı olan Bay Rodichev'in konuşmalarını hatırlayalım. Nihayet ara sınıfın, küçük burjuvazinin ideolojisi, Nasha Zhizn (2) ve «Radikal Demokratlardan (3) «Sosyalist Devrimciler» e (4) kadar Rus «radikallerinin» çeşitli gruplarında açıkça ifadesini buluyor. Sosyalist devrimcilerin sosyalizmle demokrasiyi birbirine karıştırmaları en açık şekilde tarım meselesinde, özellikle de kamulaştırma sloganlarında (sermayesiz kamulaştırmadan toprağı kamulaştırma) ortaya çıkıyor. Sosyalist Devrimcilerin burjuva radikalizmine hoşgörülü davranışlarının parti prensibine karşı tavrı herkes tarafından bilinmektedir.

Rus liberal ve radikallerinin çeşitli gruplarının program ve taktiklerinde farklı sınıfların çıkarlarının nasıl yansıdığının incelenmesi, konumuzun dışında kalmaktadır. Bu ilginç meseleye geçerken değindik, şimdi partimizin, parti-dışı'lık prensibine karşı tavrıyla ilgili olarak pratik siyasi sonuçları incelemeye devam edelim.

Sosyalistlerin parti-dışı örgütlere katılmasına izin verilebilir mi? İzin verilebilirse, hangi şartlarda? Bu örgütlerde hangi taktikler izlenmelidir?

Birinci sorunun cevabı kayıtsız şartsız «hayır» olamaz. Sosyalistlerin hiçbir zaman ve hiç bir şart altında parti-dışı (yani, aşağı yukarı bilinçli ya da bilinçsiz burjuva) örgütlerde çalışmamalarını söylemek yanlış olur. Demokratik devrim döneminde parti-dışı örgütlere katılmayı reddetme, bazı hallerde demokratik devrime katılmayı reddetmekle sonuçlanabilir. Ancak sosyalistler bu «bazı halleri» mutlaka çok dar sınırlara indirgemeli ve parti-dışı örgütlere katılmaya, sadece, kesin tanımlanmış, sınırlandırılmış şartlarda izin vermelidirler. Çünkü, önceden de söylediğimiz gibi, parti-dışı örgütler sınıf mücadelesinin nispeten azgelişmişliğinin bir sonucudur, öte yandan parti prensibine sıkı sıkıya bağlılık, sınıf mücadelesini bilinçli, berrak, kesin ve tutarlı yapan faktörlerden biridir.

Proletaryanın partisinin ideolojik ve siyasi bağımsızlığını korumak, sosyalistlerin sürekli, değişmez ve mutlak görevidir. Bu görevi yerine getiremeyen herkes, (sözde kalan) «sosyalist» kanıları ne kadar ciddi olursa olsun, *gerçek* anlamda sosyalist olmaktan vazgeçmiştir. Sosyalistler, partidışı örgütlere bir tek istisnai halde katılırlar; bu istisna halde, parti-dışı örgütlere katılmanın amacı, tabiatı, ve şartları bütünüyle, sosyalist proletaryayı sosyalist devrimin bilinçli liderliğine hazırlama ve sosyalist proletaryayı örgütleme görevine tabidir.

Özellikle demokratik devrim sürecinde, özel olarak da proletaryanın en önemli rolü oynadığı bir demokratik devrim sürecinde, şartlar, bizi partidışı örgütlere katılmaya zorlayabilir. Bu katılma, örneğin, sosyalizmin kararsız demokratik unsurlara telkin edilmesi ya da karşı-devrime karşı sosyalistlerin ve devrimci demokratların birleşik mücadele yürüttükleri hallerde gerekliliğini ortaya koyar. Birinci halde, katılma, fikirlerimizin kabulünün güvenlik aracıdır; ikinci halde katılma, kesin devrimci amaçların gerçekleşmesi uğruna bir mücadele anlaşmasını temsil eder. Her iki halde de katılma sadece geçici olabilir. Her iki halde de katılmaya, ancak işçilerin partisinin bağımsızlığı korunuyorsa ve parti, kendisini parti-dışı birlik ya da konseylerde temsil eden üyeleri ve grupları kontrolü altında tutuyor ve yönetiyorsa, izin verilebilir.

Partimizin faaliyetleri gizli yürütülseydi bu kontrol ve yönetimin gerçekleşmesinde son derece büyük ve aşılmaz zorluklarla karşılaşırdık. Fakat şimdi, partimizin faaliyetleri giderek açığa çıkarken, bu kontrol ve yönetim, sadece partinin üst organları tarafından değil, partimizin her kademesince ve partimiz çatısı altında örgütlenmiş bütün işçiler tarafından da uygulanabilir ve uygulanmalıdır. Sosyal demokratların parti-dışı birlik ve konseylerdeki faaliyetleri hakkında

(Devamı 5. Sayfada)

(1) RSDİP'nin 1903'deki ikinci parti kongresinde kabul edilen program iki bölümden meydana geliyordu: azami program ve asgari program. Birincisinin amacı sosyalist devrimin zaferi ve sosyalist toplumu gerçekleştirmek için proletarya diktatörlüğünün kurulması. İkincisi ise partinin acil taleplerini içermekteydi: Otokrasinin yıkılması, demokratik cumhuriyetin kurulması, sekiz saatlik iş gününün kabulü, kırsal bölgedeki tüm serflik kalıntılarının temizlenmesi..

(2) Hayatımız. Liberal eğilimli bir günlük gazete. 1904 Kasım'ından 1906 Haziran'ına kadar Petersburg'da çıkmıştır.

(3) 1905'de kurulan bir küçük burjuva örgütünün üyeleri, Kadetlerle Menşevikler arasında yalpalayıp durmuşlardır, Meşrutiyetten yana oldukları halde, parlamentoya sorumlu hükümeti şart koşan demokratik cumhuriyet'i talep etmekteydiler. Örgütleri 1906'da çözüldü.

(4) Rusya'da 1901 sonu 1902 başında kurulan bir küçük burjuva partisi. Sosyalist Devrimciler proletarya ile küçük üreticiler arasındaki farkı görmüyorlar, köylülükteki tabakalaşmayı anlamıyorlar ve proleteryanın devrimdeki öncü rolünü inkar ediyorlardı. Temsil ettikleri köylülük heterojen bir yapıda olduğundan Sosyalist Devrimcilerde sürekli olarak siyasi ve ideolojik istikrarsızlık göstermişler, burjuvazi ile proletarya arasında yalpalayıp durmuşlardır. Bireysel terörizm taktikleri yüzünden devrimci harekete ve kitlelerin devrimci savaş için örgütlendirilmesine çok zararları dokunmuştur.

Son CHP kurultayı üzerine

Cumhuriyet Halk Partisinin son Kurultayı sağcıların, Genel Merkez Takımının zaferiyle sonuçlandı. Partiye «iktidar emanet edilebilir», devlet yönetiminde üzerine düşen «sorumluluğu müdrik» bir hüviyet vermek isteyenler, istediklerini elde ettiler: Genel Merkez takımıyla, daha doğrusu Genel Başkan Ecevit ve onun en yakın çevresiyle «birlikte çalışabilir» bir ekibin Parti Meclisinde çoğunlukta olmasını, Merkez Yürütme Kurulunu da tam kadro doldurmasını sağladılar.

Genel Başkan Ecevit, Parti Meclisi aday listesinin hazırlanması sırasındaki davranışıyla da, Kurultaydan sonra verdiği çeşitli demeçlerle de, bu durumun ortaya çıkmasında başlıca âmil olduğunu göstermiştir, Ecevit, «Partimiz içinde ikilik yoktur, sadece 'demokratik sol' anlayışının yorumu üzerinde fikir tartışması vardır. Ben demokratik tarafsızlığımı koruyorum, koruyacağım,» diyerek, bu gerçeği örtbas etmeye çalışmaktadır. Aslında Parti hem erken bir seçimin gerçekten gündeme girmesini kolaylaştırmak, hem de erken seçimde Cumhuriyet Halk Partisinin iktidara gelme şansını arttırmak için, içindeki birtakım «aşırı» unsurlardan temizlenmiştir. Böylece belli çevrelerde kazandığı güveni daha da arttırmış, hâlâ süren birtakım tereddütleri giderme yolunda bir adım daha ilerlemiştir. Bu «temizlik», aynı zamanda, CHP erken seçimde iktidara gelirse, yöneticilerin iktidarda daha rahat ve daha uyumlu icraat yapmalarını sağlıyacaktır.

Bu bakımdan, «demokratik sol anlayışının yorumu üzerinde fikir tartışması» denilen şey, aslında, «demokratik sol»culuğun *sağ* yorumunu Partiye hâkim kılmak için Parti Genel Merkezinin (yani Ecevit ve en yakın çevresinin) Kurultayın çok öncesinden beri türlü meşkuk yöntemlerle sürdürmekte olduğu bir parti-içi *iktidar* mücadelesiydi.

Ne var ki bu mücadeleyi bu aşamada sağcıların kazanmış olması, «demokratik sol»culuk anlayışının *«sol»* yorumunun yenilgiye uğradığı anlamını taşımaz. İki bakımdan: 1) Genel Merkez takımına karşı çıkan ve kendilerine «demokratik solcu» diyenlerin hangi *anlamda* ve *kapsamda* «sol» oldukları da şüphelidir. Kurultaydaki guruplaşmalar, «Sosyal Demokrasi - Demokratik Sol» çatışmasının 73'te Cumhurbaşkanı seçimi sırasında parti içinde patlak veren kavganın bir devamı olduğu izlenimini vermiştir. O kavgada Ecevit'çilerin tercihine karşı çıkanların hangi tercihten yana olduklarını, «sol» görünümlü basında hangi mihrakların desteğini sağladıklarını biliyoruz. Bu desteğin sonradan (14 Ekim öncesinde ve sonrasında) hemen hemen *tümüyle* Ecevit'in yanına kayması da ayrıca anlamlıdır: hem, Ecevit'in direnişi ardında yatan ana tercihin yönü bakımından, hem de o olayda Ecevit'e karşı öne sürülen alternatifin niteliği bakımından. Bu durumda, son Kurultayda olanlar, Cumhurbaşkanı seçimi sırasında yapılan pazarlığın doğal sonuçlarından biri sayılabilir.

2) «Demokratik sol» culerın (Kırıkoğlu ekibinin) Kurultayda «sosyal demokrat»lara (Eyüboğlu ekibine) karşı harekete geçirdikleri potansiyel, bu ekibin gerçek tercihlerinden *ayrı* değerlendirilmelidir. Genel Merkez takımına karşı bir süredir Partide örgüt düzeyinde gelişen ve Kurultayda da kendini belli eden muhalefetin esas kaynağı, tekelci sermaye ile küçük burjuva kitleler arasındaki çelişkide yatıyor. Bu çelişki Kurultay başkanlığı seçiminde «Anadolu İstanbul çekişmesi» biçiminde tezahür etmiştir, ve temelde, Kırıkoğlu ekibinin gerçek tercihlerini çok aşan bir birikimin ifadesidir. Cumhurbaşkanı seçiminde Ecevit ve «Mülkiye Cuntası», Kırıkoğlu taraftarlarına karşı bu birikimi en güçlü silâh olarak kullanmışlardı. CHP, 14 Ekim seçimindeki başarısını da bu birikime borçludur.

Dolayısıyla «demokratik sol» anlayışının «sol» yorumunun Kurultayda yenilgiye uğradığı söylenemez. Çünkü bu yorum, ardındaki birikimi ifade eden kendi başına belirgin ve kesin bir siyasi platforma henüz varamamış, onun için de Kurultayda gerçek bir *alternatif* olmamıştır. Parti tabanında yaygın küçük burjuva «dert»lerin ve «özlem»lerin genel bir dile gelişi düzeyinde kaldığından, Genel Başkanın kişisel itibarı sayesinde pasifize olmuştur. Kaldı ki, söz konusu birikimin, örgütteki ve örgüt ilişkilerindeki *ağırlığı oranında* Kurultay'da temsil edilmesi de, Kurultay öncesindeki türlü kongre oyunlarıyla engellenmiştir.

«Demokratik sol» culuğun gerçek «sol» yorumu, Genel Merkez takımının «demokratik sol» anlayışının gelişen sınıf mücadelesi koşullarında tekelci çıkarlara nasıl âlet edildiği ortaya çıktıkça daha belirgin hâle gelecek ve kendini dayatacaktır. Ama onun buraya varabilmesi için, işçi sınıfı hareketinin canlı, dinamik gelişmesini sürdürmesi, kendi bağımsız siyasi, ideolojik ve örgütsel kişiliğini aktif mücadele içinde dayatması gerekmektedir. Tekelci sermayenin türlü karmaşık biçimlerde sahneye çıkan anti-demokratik tercihlerine karşı oluşturulması gereken demokratik güçbirliğine ana *temelini* sağlıyacak olan süreç budur.

Genel Merkez takımının Kurultay sonuçlarında somutlanan «demokratik sol» anlayışına gelince... Ecevit, durmadan, «CHP'nin sol anlayışı, halkın sol anlayışının gittiği yere kadardır!» demekle, gerçekte ne demek istiyor? Birçokları bundan, CHP'nin «sol» culuğunun belli bir noktada durmadığı, durmayacağı anlamını çıkarıyorlar. Oysa gerçek bunun tam tersidir.

Bu sözde beliren tavır, gerçekte, halkın sol anlayışının gidebileceği yeri bugünden, CHP yöneticilerinin sınıfsal tercihleri doğrultusunda *tayin etmektir:* Çünkü *halkın* sol anlayışı bugün fiilen Ceza Kanunu hükümleri, sürekli sıkı yönetim, göz yumulan faşist saldırganlıkla, sağcı ve ılımlı basının yoğun beyin yıkama faaliyetiyle sınırlanmaktadır Ve bu sınırın kapsamını, CHP yöneticilerinin «devlet sorumluluğu», «demokrasi», ve «bilim» anlayışı tayin etmektedir

O anlayışı belirleyense, somutta, CHP yöneticilerinin koalisyon dönemindeki tüm icraatlarına yansıyan *sınıfsal tercihleridir*. Dolayısıyla Ecevit, «Ben solculukta halkın gittiği yere kadar giderim,» demekle, gerçekte, halkın «nereye kadar» *gidebileceğini* söylemekte, yani halkın sol anlayışının önüne kendi sınıfsal tercihlerinin durduğu yerde *duvar* çekmektedir. Aynı zamanda da kendi «sol» anlayışının sınırları ve kapsamı hakkında iç ve dış hakim mihraklara *teminat* vermekedir,

Bunun en belirgin ifadesi, CHP'nin «sol» anlayışının başına «demokraik» kelimesini koymuş olmasıdır. Sanki CHP dışında kalan sol, *demokratik* değilmiş, ya da solun demokratik olanı olduğu gibi, bir de demokratik olmayanı varmış gibi! Bu tavır, aslında, «benim solumdaki sol, demokraik değildir!» demekten başka bir şey değildir. Ve Ceza Kanununun 141 ve 142. maddeleri altında yatan zihniyetin daha «uygar»ca ve «çağdaş» bir biçimde dışa vuruşudur. Bu bakımdan, bundan bir önceki Kurultayda CHP tüzüğüne CHP'nin «demokratik sol» bir parti olduğuna dair madde konulması, CHP'nin «sol» bir parti olduğunu belirtmekten çok CHP dışında kalan solculuğu, CHP yöneticilerinin «bilimsel» havsalalarını aşan -yani sınıfsal tercihleriyle çelişen- sol anlayışı önceden mahkûm etmeyi amaçlamaktadır. Üstelik CHP'nin Genel Merkez takımı kendilerininkinden daha solda bir «demokratik sol» anlayışına meyleden ya da meyleder görünen, unsurları türlü kongre oyunlarıyla yönetimden ve örgütten temizlemekle, kendi partileri içinde bile kendilerininkinden daha «sol» bir anlayışı «demokratik» saymadıklarını göstermişlerdir.

Bu tavırla ilgili olarak, CHP Genel Başkanının «siyasi güç» ile «ekonomik güç» arasındaki ilişkiye ve «Devlet» anlayışına da değinmemiz gerekiyor.

Ecevit, son Kurultayda da yaptığı gibi, durmadan, ekonomik gücün Devletin elinde *toplanmaması* gerektiğini savunmaktadır. CHP'nin Halk Sektörü önerisinin altında da bu görüş yatmaktadır. Halk Sektörü ekonomik gücü halkın elinde toplayacak, böylece siyasi güç de halkın elinde olacak. Ama bu arada Halk Sektörü dışında bir ikinci Özel Sektör daha ve bir de Devlet Sektörü olacak.

Peki, o durumda Devletin ve Devlet Sektörünün işlevi ne olacak? Tipik küçük burjuva mantığına göre, her iki kapitalist sektör de kardeş kardeş bir arada yaşayacaklarından, Devlete «aşırı» solcuları ya da «macera heveslileri»ni kovalamaktan, Devlet Sektörüne de ekonominin altyapı hizmetlerini sağlamaktan başka işlev kalmıyacak! ama eğer bu küçük burjuva mantığına bir parça da «gerçekçi» burjuva reformizmi aşılanmışsa, o zaman bu mantığa göre Halk Sektörüyle Özel Sektör, «tarihin yüz yıl gerisinde kalmış aşırı sol» culara ve «macera heveslileri»ne karşı elele verip Devlet Babanın da yardım ve himmetiyle hem «demokrasi»yi koruyacaklar, hem de «üretim güçlerini geliştirecekler». Üretim güçleri bu tezgâhta gelişe gelişe Halk Sektörüyle Özel Sektör öylesine kaynaşacaklar ki, sonunda da Halk Sektörü Özel Sektöre dönüşmüş, ha Özel Sektör Halk Sektörü olmuş, farketmeyecek!

CHP yöneticilerinin «demokratik sol» yorumundan çıkan «ekonomik güç», «siyasi güç» ve «Devlet» anlayışının varacağı yer burasıdır. Yani Devlet ekonomik gücü elinde toplayıp halkı ezmesin diye, Halk Sektörünün Özel Sektöre yataklık etmesi ve sonunda Devletin Özel Sektör adına halkı ezmesidir! Bu bakımdan CHP yöneticilerinin sonu ister istemez buraya varacak olan ekonomi ve siyaset felsefeleri, eski tek-parti dönemi CHP'sinin *kadrocu* «devletçilik» anlayışının yeni bir aşamada yeni bir kefenle hortlamasından başka birşey değildir. «Yeni CHP»nin «Devlete çok karşı», «çok halkçı» yeni ideologları, kendi sınıfsal tercihlerinden devşirdikleri «ekonomik güç», «siyasi güç», vs... teorileriyle Devletin sınıfsal niteliğini hasıraltı edip üretim ilişkilerindeki yerini gargaraya getirerek, yeni ağızlara eski taam sunmaktan başka birşey yapmamaktadırlar. 1930'larda «Eski» CHP'nin Kemalist bürokrasisine yüklenen işlev, günümüzde «yeni» CHP ideologlarının «anti-bürokratik», «halkçı» teorilerinde kemale ermiştir!

Bütün bunlar, erken seçimde tek başına iktidara gelmeye aday olan bir partinin yöneticilerinin, kendilerini tek başlarına iktidarda *neye* aday gördüklerinin ifadesidir.

Gençlik hareketi sömürü düzeninin bir sonucudur

Bugün ülkemizde üniversite ve yüksek okullarda onbinlerce genç bulunuyor. Emperyalizme bağımlı az gelişmiş bir ülke olan ülkemizde yüksek öğrenim kurumları işçi ve yoksul köylü çocuklarına büyük ölçüde kapalı tutuluyor. Bu yüzden öğrenci gençlik çoğunlukla küçük ve orta burjuva tabakalardan geliyor. Ama emperyalizme bağımlı şekilde gelişen kapitalizm kendi talep ve ihtiyaçları çerçevesi içinde, düzenini sürdürecek kadroları yetiştirmek için yüksek öğrenim kurumlarını geliştirmek zorunda. Halkın içinde bir azınlık olan egemen sınıflar bu yüzden giderek daha fazla ölçüde halk çocuklarına eğitim imkanı tanımak zorunda kalıyorlar. Böylece kendi mezar kazıcılarına yedek güçler hazırlamak durumuna düşüyorlar. İşte yüksek öğrenimdeki ve giderek orta öğretimdeki açmazları burada yatıyor. Bu açmazı gidermek için öğrencileri yozlaştırmaya, onları halktan koparmaya ve siyasi gerçeklere karşı duyarsız kişiler haline getirmeye çalışıyorlar. Ama bunda hiçbir zaman başarılı olamıyacaklar, kapitalizmi sürdürmekte başarılı olamıyacakları gibi, Uluslararası finans kapitalin bir parçası olan yerli oligarşinin prekapitalist tefeci-bezirgân derebeylik ile ittifakının ürünü olan bu rezil düzeni koruyamayacakları gibi...

Büyük çoğunluğu halktan gelen öğrenciler de, bugün halkın içinde yaşadığı *işsizlik* ve *pahalılık* cehenneminin ateşinde kavruluyorlar. Çoğu genç aynı zamanda çalışmak zorunda. Öğrenci gençler gelecekte sömürünün emrinde teknokrat veya bürokrat (kapıkulu) olarak hizmet etmeğe mecbur tutulduklarının farkına varıyor ve bu düzene başkaldırıyorlar.

Egemen sınıflar ve onların iktidarları bugün halkın dertlerine hiçbir çözüm getiremedikleri bir yana emperyalizm ve yerli ortakları halkımızın dertlerinin nedenidirler. Kendi sömürü mekanizmalarını sürdürebilmek için halkı daha çok eziyorlar, daha çok sefaletin kucağına itiyorlar. Gençlik de halkın bir parçasıdır. O bir sosyal sınıf değildir ve üretimden kopuktur, ama, bu durum onun sömürü düzeninden etkilenmediği, bu düzenin kötülüklerini iliğinde hissetmediği anlamına gelmez. Tersine gençliğin *aydın niteliği* gerçekleri açık bir şekilde görmesine yardımcı olur. Bu yüzden öğrenci gençlik de bu sömürü ve baskı düzenini halkla birlikte yaşıyor, egemen sınıfların halkı baskı altında tutmasından o da etkileniyor. Sert tepki duyuyor...

Öğrenci gençlik kendi geleceğini egemen sınıfların düzeninde görmüyor. Uluslararası kapitalizmin bir parçası olan bu düzenin kendisine birşey vermiyeceğini iyi biliyor. Gençlik kapitalizmin bugün dünyanın her yanında iflas etmekte olduğunu görüyor. Halkın ayrılmaz bir parçası olan gençlik kendi geleceğinin egemen sınıfların düzenini sürdürmede olmadığını, tersine ona karşı çıkmada olduğunu, emperyalizme ve ortaklarına karşı mücadele eden işçi sınıfının ve emekçi halkın yanında yer almada olduğunu her geçen gün daha iyi kavrıyor.

Emperyalizmin gerilemesi, çürümesi her geçen gün, her yerde geniş gençlik yığınlarını halkın yanına itiyor, gelişen sosyalist harekete gençliği işçi sınıfının ve halkın mücadelesine yandaş kazanıyor, ona yol gösteriyor.

Emperyalistler ve yerli ortakları ne yaparlarsa yapsınlar, kendi açmazlarından kurtulamıyacaklardır. Öğrenci Gençliğimiz hergün daha fazla, hergün daha bilinçli olarak işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın yanındaki yerini alacak, mücadeleyi güçlendirecektir. Devrimci gençlik ezilen halkın yanındadır.

Gençliğimizin anti-emperyalist ve antifaşist kavgasının işçi sınıfı öncülüğündeki halk kurtuluş mücadelemizde dahagüçlü ve örgütlü olarak yerini almasına çalışmak proletarya sosyalizminin görevleri arasındadır.

Gençlik hareketi sosyalist hareketle birlikte gelişir

Türkiye de öğrenci gençlik hareketinin geniş boyutlara erişmesi 1960 sonrasında başlar. Gençliğin mücadelesinin gelişmesi ve yayılması, sosyalist hareketin ve halkın mücadelesinin gelişme ve yayılmasına paraleldir. 1960 öncesindeki gençlik hareketleri genellikle burjuva reformistlerinin peşinde ve kuyruğunda gelişmiştir. Gençlik kendi yapısı ve dinamiği gereği her ilerici ve demokrat harekette yerini almış, belli bir mücadele içine girmiştir. Fakat sosyalist hareketin zayıflığı ve kitlelere malolmaması yüzünden, 1960'lara kadar, gençlik, gelişmekte olan kemalist burjuvazinin koyduğu sınırların dışına çıkamamıştır. Aynı dönemde bir çok halk hareketi zaman zaman bu sınırların dışına çıkarken, gençlik bu sınırların içinde kalmış, kapitalizmin gelişmesi aleyhinde bir davranışa girmemiştir. İşçi sınıfı öncülüğünden yoksun bir gençlik hareketinin bu sınırları yıkamaması doğaldır ve bu durum gençlik hareketinin genel ilerici niteliğinin reddedilmesi anlamına gelmez. Ama gençliğin geçmişteki devrimci geleneğini idealistleştirip abartanlar, 1925-50 döneminde, tek parti iktidarındaki burjuva diktatoryası altında, işçi sınıfı ve emekçi halk en ağır baskılar altında tutulurken, doğu halkı üzerinde yoğun baskı ve asimilasyon uygulanırken, bütün bunlara karşı gençlikten hiçbir protesto ve karşı çıkış gelmediğini unutuyorlar. Gençlik hareketinin maddi şartların, objektif zeminin ana etken olduğunu unutmamak şarttır.

27 Mayıs öncesindeki gençlik hareketleri de, temelde yani egemen güçlerin yarattığı ekonomik bunalımda DP iktidarının faşist uygulamalarına karşı bir protestosu ve halkın genel hoşnutsuzluğunun bir tepkisiydi. Ama bu hareketler de egemen sınıflardan bağımsız değildi. bir yandan DP ile iktidar mücadelesine girmiş olan hakim sınıfların CHP kanadı, bir yandan da 27 Mayıs darbesini hazırlamakta olan subaylar, gençlik hareketini, DP iktidarına karşı halkın hoşnutsuzluğunu artıracak bir unsur olarak destekliyor, hareketi kendi çıkarlarına bağlamaya çalışıyorlardı.

1960'lar öncesindeki gençlik hareketine tamamen kemalist ideoloji hakimdi. Sosyalistlerin gençlik örgütlenmeleri en ağır şekilde bastırılıyor, sosyalizm gençlik içinde barındırılmıyordu.

Bu ideolojinin etkinliği ancak son dönemde azalmaya yüz tuttu. Öte yandan gençlik hareketi egemen sınıfların koyduğu sınırları zorlamaya, bu sınırların dışına çıkmaya ve halkın mücadelesinde yer almaya *ancak* 1960 sonrasında başladı. Bu, bu dönemdeki nisbi demokratik ortamda, gelişen sınıf mücadelesine paralel olarak güçlenen sosyalist hareketin gelişmesinin bir yan ürünüydü.

(Devamı 5. sayfada)

Gençliğimizin mücadelesini kırmak, onu yolundan saptırmak, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesine yandaş olma yolunda ilerlemesini engellemek için, gençlik üzerine hergün faşist saldırılar düzenleniyor. Faşizmin, 12 Mart sonrasında ezmeye, yok etmeye muvaffak olamadığı gençlik mücadelesi, gençliğin her geçen gün bilinçlenen ve gelişen mücadelesi gericileri korkutuyor. Egemen sınıfların, Amerikan casusluk teşkilâtı CİA'nın ve milliyetçi cephedeki sağ partilerin açık desteğindeki MHP'li ve Ülkü Ocak'lı komandolar, öğrenci gençliğimiz üzerinde sistemli saldırılar düzenlemekte, egemen güçler emrindeki güvenlik kuvvetlerinin yardımıyla Türkiye'nin her yanında gençliğin mücadelesini ezmek istemektedirler.

Gençlik kendi gücüyle bu saldırganlara karşı koymakta, faşistlerin planlı saldırılarını boşa çıkartma mücadelesi vermektedir. Fakat 12 Mart faşizminin baskı ve zulmü, faşist uygulamaları, gençliği büyük ölçüde örgütsüz ve dağınık bırakmıştır. Bu durum, özellikle içinde bulunduğumuz dönemde sosyalistlere büyük görevler yüklemektedir. Gençlik acil olarak örgütlenmek, faşist saldırılara örgütlü bir şekilde karşı koymak, faşistleri geriletmek ve halkın mücadelesindeki yerini almak zorundadır. Gerek en geniş gençlik yığınlarının demokratik talepler çerçevesi içinde örgütlenmesi, gerekse öğrenci gençliğin en ileri unsurlarının sosyalistlerin öncülüğünde emekçi gençlerle bir araya gelmesi derhal başarılması gereken görevlerdir. Bu görev kendini her geçen gün daha da dayatmaktadır.

Öte yandan sosyalizm adına yola çıkan işçi sınıfı dışındaki burjuva ve küçük burjuva sosyalistleri, özellikle bölücü ve provakatörler gençlik içindeki tahripkâr faaliyetlerini sürdürmekte, kendi zümre çıkarlarını ve varlıklarını devam ettirebilmek için gençliğin mücadelesini kullanmak istemektedirler. İşçi sınıfı sosyalistleri bütün bu sapmaları gençlere teşhir etmeli ve onlara karşı güçlü bir mücadele vermelidirler.

Öğrenci gençlik ezilen halkın yanındadır

De vrimci saflarda, gençliğin mücadelesinin ilerici niteliğinin yalnızca ülkemize has olduğu, yada bu niteliğin ortaya çıkmasındaki *esas* faktörün tarihten gelen gelenek ve göreneklerin, orijinal bazı özelliklerin etkisi olduğu gibi bazı yanlış görüşler vardır.

Bu görüşlerin temelinde yatan hata, insanların bilinçlerini ve eylemlerini belirleyen şeyin içinde yaşadıkları maddi ortam olduğu hakkındaki genel geçer bilimsel doğrunun kabul edilmemesidir. Bu görüşte olanlara göre, gençliğin (ve giderek diğerlerinin) harekete geçmesinde tayin edici unsur, tarihten gelen bazı geleneklerdir. gerçekte, gelenek-görenek vesaire gibi unsurlar, her zaman için üstyapı unsurlarıdır ve etkileri de bu yüzden talidir, *tayin edici* değildir. Zaten gelenek faktörünün teoride vurgulanması ise ancak maddi temel esas alınarak yapılmıştır. Objektif (maddi) zeminden kopuk bir gelenek vurgulaması teoriyi «toyca savunun» idealizme düşmektir.

Öte yandan gençliğin mücadelesinin YALNIZCA Türkiye'ye has olduğunu, bunun Türkiye'nin devrimci özelliği olduğunu iddia etmek de yanılgıdır. Bugün heryerde, gerek emperyalist kapitalist metropollerde, gerekse az gelişmiş, sömürge ve yarı sömürge ülkelerde gençlik emperyalizme, faşizme ve sömürüye karşı bir mücadelenin içinde, halkın mücadelesine katılmada Her ülkenin özgül şartlarına ve özellikle o ülkedeki sınıf mücadelesine proletarya hareketinin gelişme derecesine göre, gençlik mücadelesi de zaman zaman şiddetlenmekte ve ekonomik ve politik bunalım anlarında had safhaya çıkmaktadır. Modern sınıflar mücadelesinin kızıştığı toplumumuzda hele emperyalizmin azgınlaştığı günümüzde artık gençlik mücadelesinin yolunu ve başarısını *belirleyen* etken tarihsel gelenekler vs. değil, doğrudan işçi sınıfı hareketinin gücü ve gençliğe öncülük etme yeteneği, emekçi halk hareketinin güçlenmesidir. Gelenek faktörü ancak bu maddi şartların yanısıra etkinlik kazanır.

Her ülkedeki sınıflar mücadelesinin, ülkelerin somut şartlarına göre ayrı özellikler gösterebileceği evrensel bir ilkedir. Sınıf mücadelesinin bir parçası olan ilerici gençlik hareketi de bu yüzden Türkiye şartlarında belki bazı özellikler göstermektedir. Bu özelliği, gençliğin her toplumsal bunalım anında genel hoşnutsuzluğun bir ifadesi olarak, somut eyleme girmesi olarak özetliyebiliriz ve bu mücadelenin tarihte gençlik tarafından her zaman yerine getirildiğini söyliyebiliriz. Bu, aslında Türkiye gibi bütün azgelişmiş ülkeler için geçerlidir. Ama öğrenci gençliğin, içinde yaşadığı maddi şartlar sonucunda, 1908 meşrutiyet hareketinden Milli Mücadeleye, oradan da 27 Mayıs'a kadar prekapitalizmin siyasi ve ekonomik tahakkümüne karşı burjuva reformistlerinin yanında yer almış olmasını, Türkiye gençliğinin devrimci özgüllüğü diye abartmak, bugün proletaryanın yanında saf tutan gençlik üzerine işçi sınıfının etkisini küçümsemek olur. Gerçekten de 1965 sonrasındaki, sosyalizmden fazlasiyla esinlenen gençliğin mücadelesini, 1960 öncesine kadarki gençlik hareketiyle aynı kategoriye koymak, aynı olgunun tezahürleri addetmek, tamamen yanlıştır.

Şüphesiz tarihi gelenek ve geçmiş mücadelelerin etkisi her zaman *önemli* olmuştur ve olacaktır. Aksini düşünmek bilimsel bir tavır değildir. Ama bu, gençliği harekete geçiren şeyin, *tayin edici unsurun,* Türkiye'ye has, tarihsel gelenek ve görenekler olduğu anlamına gelmez. Bunu böyle koymanın, somut objektif ve ekonomik şartların, gençliğin içinde yaşadığı *maddi* ortamın önemini ve tayin ediciliğini ikinci plana itmenin, sosyalizmin biliminin bize öğrettiği diyalektik materyalizmle uyuşan bir yanı yoktur. Modern toplumda tüm sınıf ve zümrelerin tutumunu etkileyen ana faktör

(Devamı 5. sayfada)

Sosyalist gençlik teşkilâtları kurulmalıdır

Geniş gençlik yığınları içinde sosyalist gençlik teşkilatlarının kurulması her zaman önde gelen görevlerdendir. Emekçi ve öğrenci gençliğin en ileri, en bilinçli, en yiğit ve en fedakâr unsurlarının aynı çatı altında birleştirilmesi ve bunların beraberce sosyalizmi öğrenip uygulamalarının sağlanması hiçbir zaman ihmal edilemez. Bu evrensel bir ilkedir, bütün ustalar tarafından defalarca konmuş ve uluslararası proletarya hareketi tarafından uygulanmıştır ve uygulanmaktadır. Gençlik teşkilatı olmayan bir sosyalist hareket düşünülemez. Türkiye'de devrimci gençliğimizin büyük kesiminin öğrencilerden oluşması ve öğrenci gençliğin özellikle yakın geçmişteki anti-emperyalist ve demokratik mücadelesi gençliği öğrencilerden ibaret sayma yanılgısını getirmemelidir.

Sosyalist gençlik teşkilatının en önemli görevi, *emekçi* ve *öğrenci* gençliğin kaynaştırılması ve sosyalist militanların yetiştirilmesi, bunun için de geniş gençlik yığınları içinde çalışmaktır. Bizim gibi ülkelerde öğrenci gençlik işçi sınıfına sosyalist militan kadro

(Devamı 5. sayfada)

Gençliği bölmek isteyenleri tecrit edelim

Sosyalizm kalpazanları gene sahneye çıktılar ve gene gençliğin başına musallat olmaya çalışıyorlar. Hem çıkardıkları *Aydınlık* dergisinde, hem de kurdukları üç-beş kişilik tekke derneklerinde sosyalizm düşmanlığı yapıyorlar, gençliği bölmeye çalışıyorlar.

Kopardıkları bütün yaygaralara, yaptıkları bütün laf keskinliklerine rağmen gene kendilerine temel alan olarak gençliği seçtiler. İşçi ve köylülerden her şamar yiyişte, gene selâmeti gençlik içine dönmekte ve orada yuvalanmakta buluyorlar. Bütün küçük burjuva sosyalistleri gibi temel güç olarak gençliği görüyorlar. Bu bir bakıma da doğal. Savundukları fikirler, önerdikleri «devrim modelleri» küçük burjuvazinin fikir ve taleplerini aşmıyor çünkü. Onlar kendi kurtuluşlarını kendi dışlarında görmeyen ve bütün halkın kurtuluşunu kendi kurtuluşlarıyla bir tutan bir tabakanın, küçük burjuvazinin, istikrarsız temsilcileri, olarak ortaya çıktılar. Ama küçük burjuzavi içinde bile yankı bulmayan feryatları giderek sosyalizm düşmanı yaygaralara dönüştü ve dönüşmekte devam ediyor. Çünkü devrimci gençlik liderleri ve yığınları günümüzden çok önce onları reddetmişti. Bu nedenle her yerde sosyalist hareketi bölmeye, yalan ve tahrifata, ve komploculuğa devam ediyorlar. Ahlâksızlığı, en iğrenç makyavelizmi gençlik hareketleri içine sokmaya çalışıyorlar, başaramayınca da hırçınlaşıyorlar.

Hayallerindeki kadrolarını gençlik içinde devşirmeye çalışıyorlar. Gençliğin dinamizmi ve iyiniyeti bunların gözünü kamaştırıyor. Parsa toplama istekleri KARİYERİST emelleri, onları bu alana itiyor. Ama onlar bu sevda peşinde koşarken, batağa daha fazla saplanırken, birçok genci de birlikte sürekleme hevesindeler, bunun için gençlere uzanan kirli ellerinin ezilmesi, tesirsiz hale getirilmesi gerekiyor.

Aydınlık hainleri tarihi misyonları olan yalan ve tahrifat kampanyasını sürdürüyorlar. Başvurdukları en son yol, geçmişi tahrif etmek ve DEV-GENÇ meselesini yozlaştırmak, lekelemektir. Son yıllarda faşizmin kurşunlarına ve idam sehpalarına hedef olmuş genç halk devrimcilerinin hemen hemen hepsinin Dev-Genç de yetişmiş olması, bugün geniş gençlik yığınları içinde bu arkadaşlara karşı haklı bir saygı ve sevginin yerleşmiş olması onları şimdi bu geçmiş hareketin mirasına sahip çıkmaya sürüklüyor. Onların Dev-Genç'in devrimci mirasında hiçbir payları olmadığını herkes biliyor, Gerçekler daha unutulmadı. Sonradan P.D. Aydınlık adını alan ve aralarındaki sağlıklı unsurları da iyice yitirdikten sonra bugünkü provokasyona ulaşan bu hainlere karşı en sert mücadeleyi bugün istismar ettikleri şehitler vermiştir.

Bölücü hainler sürekli yalan söylüyorlar. Dev-Genç'in tabanını ve yöneticilerini birbirinden ayırıyorlar. Hataları hep yöneticilere yüklüyorlar, hem de Dev-Genç'i Dev-Genç yapan, her zaman en önde savaşan yöneticilere. Dev-Genç'in hatalarının, örgütün sınıfsal yapısından, örgütlenme alayışından ve ülkedeki proleterya partisinin yokluğundan doğduğunu alçakça saklıyorlar. Dev-Genç'in başarılarını kendilerine maletmeye çalışıyorlar. Dev Genç'in bütün başarı ve hatalarının hep birlikte Dev-Genç'e emek vermiş bütün militanlara ait olduğunu inkâr ediyor ve bu militanları karalıyor, gençlik içinde şimdi gereksiz bir Dev-Genç Mirasını paylaşma kavgası, post kavgası yaratmak istiyor ve bölücülüklerini sürdürüyorlar. Dev-Genç'e emeği, kanı ve canı geçmişler bugün onun hata ve sevaplarına herşeyine sahip çıkmayı bilirler, Hele, devrim şehitleri şu veya bu grubun istismar malı değil, tüm HALKIN ŞEHİTLERİ'dirler. Devrimcilerin kanı üzerinde kariyer arayan Aydınlık hainlerinin geçmişlerini iyi tanımak gerekir. Aydınlık hainlerinin Dev-Genç'e olumlu hiçbir katkıları olmadığını herkes biliyor. Tersine onların Dev-Genç'i de bölmek, yok etmek istediklerini, Dev-Genç'in bütün mücadelesinden eyleminden kaçtıklarını, faşist saldırılara karşı her zaman Dev-Gençlileri yalnız bıraktıklarını, Dev-Genç içinde lâkaplarının «pasifistler» olduğunu daha kimse unutmadı.

Aydınlık'çılar Dev-Genç'in, yalnızca dergilerinin kalemköşelerinden birinin FKF başkanı olduğu, 1968 Mart-Temmuz döneminde devrimci olduğunu, ondan sonra hep revizyonist ve maceracıların yönetiminde olduğunu savunuyorlar, Gerçeklerin üzeri örtülemez. Komploculukla dört ay başkanlık yapan bir kişinin MDD ci olduğunu saklıyarak TİP'lilerle anlaşıp, başkan olduğunu, daha sonra riyakâr ve iki yüzlü politikası açığa çıkıp, maskesi iyice düşerek MDD ciliği açığa çıkınca TİP lilerce başkanlıktan düşürüldüğünü kimse unutmadı. Komplo'ya karşı komplo, işte devrimci dönem diye tanıtılan dört aylık başkanlık dönemi buydu.

Dev-Genç'in devrimci bir mirası varsa, o miras tamamen 1969 Ocak ilâ 1971 arasında oluşmuştur. Ve o zamanlardaki Dev-Genç yöneticileri, Dev-Genç neyse onun temsilcileriydiler. Doğruları da savundular, yanlışları da, ama iyiniyet ve fedakârlıkla mücadele ettiler. Bugün çoğu ya öldü, ya da zindanda. Ama Dev-Genç'i Dev-Genç yapan dönem 1969 ve sonrasıdır gençlik mücadelesinin o zamana kadar ki birikiminin genel devrimci mücadeleye paralel olarak o dönemdeki yükselişidir.

O dönemde P.D. Aydınlık'çıların yaptığı ise mücadeleden kaçmak, mücadele edenlere küfür etmek ve sosyalizm düşmanlığı yaymaktı. Aydınlık tekkesinin sahip çıkabileceği tek miras vardır, o da 1968 Mart-Temmuz başkanlığının komploculuğu, sahtekârlığı ve bölücülüğüdür. Zaten o mirası pratikte bugün de başarıyla sürdürüyorlar, Tüm misyonları dünya ve Türkiye işçi sınıfı hareketine kâfretmek, işçi sınıfı komünizmle mücadele derneklerinin soldaki şubesidir.

Partisiz, mücadelenin propagandasını yapmakta, her türlü örgütlü mücadeleyi sabote etmekte olan Aydınlık provekatörleri, sözde keskinlik, eylemde bölücülük yapıyorlar. Anarşist çalışma tarzını yerleştirmek istiyor, gençlik içinde uluslar arası sosyalist harekete karşı düşmanlık tohumları ekmeye jalışıyorlar, Ülkü Ocaklı komandoların yaptıklarından farklı şeyler yapmıyor, «nerede hareket orada bereket» teorileri yayıyorlar. Sonra da sağ faşistlerin silâhları ve sopaları ile devrimci gençleri başbaşa bırakıp, yeniden kendi dernek ve dengi tekkelerinden provokasyonların yenilerini planlıyorlar.

Bütün sosyalistler bu provokatör ve likidatörlere karşı uyanık olmalı, gençlik içinde miras kavgası yaratma emellerini suya düşürmelidirler. Gençliğin içinde yuvalanmaları engellenmelidir. Yalan ve tahrifat kampanyalarına son verilmelidir Pasifistlikleri teşhir edilmeli, bozgunculukları açığa çıkarılmalıdır. Gençliğin içinde, geçmişten kalan görüş ayrılıklarının ve hizipleşmelerin sona ermeye yüz tuttuğu, faşist saldırıların yoğunlaştığı ve gençliğin devrimci birliğinin gerekli olduğu bu dönemde, gençliğin içine gene *grup çıkarlarını* getiren bu maskeli ve maskesiz provokatörlerin hakim sınıflara ve faşistlere yardımcı olmaları engellenmelidir.

1960 SONRASI SOL HAREKETİN ELEŞTİRİSİ

İşçi sınıfı bağımsızlığı ve MDD

Millî Demokratik Devrim tezi Türkiyede ilk biçimiyle işçi sınıfı öncülüğündeki bir siyasi-sosyal devrim olarak konulmadı. Daha sonra sosyal pratiğin gelişmesiyle, işçi sınıfının «ideolojik-politik-örgütsel» öncülüğü ısrarla vurgulandı, ama bu gereğin baş şartı olan ÖRGÜT (işçi sınıfı partisi) sorununu çözmek için kayda değer çaba gösterilmedi. Ayrıca Millî Demokratik Devrim tezi de strateji ve taktikler bütünlüğü içinde, evrim ve devrim aşamaları kavramlarıyla duruca gösterilemedi. Özellikle, sosyal devrimin, siyasi iktidar, devlet ve program meseleleri açık olarak konulmadı.

Sosyalistler, yani *proletarya sosyalistleri*, bir tek şeyi tartışmazlar, *işçi sınıfı bağımsızlığından şöyle veya böyle taviz vermeyi, Parti sorununu ertelemeyi, milliyetilik ile sosyalizme biribirine karıştırmayı..* Çünkü işi sınıfçı sosyalizmi bunları reddeder.

İşte MDD ilk ortaya çıkışıyla ve güçlü olduğu dönemdeki tavrıyla bu temel ve çok önemli hataları işledi. Elbette bu hataların sonucu olarak, bir işçi sınıfı politik hareketi haline gelemedi ve başından beri içinde nüve halinde taşıdığı -farklı zümre tabanlarından ve devrimcilik anlayışlarından doğan- ayrılmalara, bölünmelere uğradı. Ancak bu bölünmeler ve bu bölünmelere giden tartışmalar, işçi sınıfı meselesinin vurgulanmasını getirdi. Fakat hem hareketin başından beri aldığı küçük burjuva karakter, onu geri dönülmez noktalara getirmiş, işçi sınıfına yönelebilecek kadrolar, bile işçi sınıfı dışındaki çizgilerinde derinleşmişlerdi, hem de hareketi işçi sınıfı politik çizgisi haline getirecek bilinç düzeyi yeterli ve elverişli değildi. İşçi sınıfının ideolojik öncülüğünün «o aşamada» esas olduğunu savunan halk devrimcileri, işçi sınıfı partisi olmadan halk savaşı verileceğini, partinin hareket içinde oluşacağını savunan yiğit anti-emperyalist devrimciler bu yöndeki çabalara yönelmişlerdi.

Öte yandan kuyrukçuluğun baş faillerinden bir akademisyenler ekibi başka bir dergi halinde yayın yapıyordu. Kendisine kariyer köşesi kapma çaresini Maocu olarak ortaya çıkmakta bulan bu ekin dergi sayfalarında, salonlarda *halk savaşı* çığlıkları atarak, bol bol kitleleri ayaklandırmaktan, sıcak mücadeleden sözederek, lafta keskin eylemde *pasifist* bir çizgiyi izliyor, söylediği şeyle yaptığı şey biribirini tutmuyordu. Halk savaşçılığının pratiğini değil şakşakçı laf ebeliğini, sürdürerek laf keskinliğiyle parsa toplamağa uğraşıyor böylece kitlelerden kopuk bireysel mücadeleyi teşvik ediyor, genç kadrolara hedef şaşırtıyordu.

İşte Önce Yön'de başlayan, 1967 Kasım ayında Türk Solu dergisiyle belirginleşen, bir yıl sonra Aydınlık Sosyalist Dergiyi çıkaran ve o sırada TİP yönetiminin bölünmesiyle genç kadrolarda ansızın ve hızla güçlenen MDD, 1970 Ocak ayında önce iki dergi halinde bölündü, 15-16 Haziran olaylarını izleyen yaz aylarında Aydınlık Sosyalist Dergi çevresinde yeniden bölünme oldu 1970 Ekimin'de bu bölünme iyice su yüzüne çıktı. Demek ki üç yıl içinde, MDD hareketi en güçsüz noktasından başlayarak (1967 sonu) en güçlü doruğa ulaştı (1969 ilk yarısı) sonra da bölük pörçük dağınık bir hale geldi. (1970 yazı) Ve solun önemli bir kesiminde, militan kadrolarda MDD etkin olduğu için, bu dağınıklık genel olarak tüm sosyalist safları etkiliyor, öğrenci eylemlerindeki kargaşayı disiplinsizliği belirliyordu.

Bütün bu süreç, geçen hafta özetlemeğe çalıştığımız çeşitli şartların, maddi ortamın ve sübjektif etkenlerin sonucuydu. Popülizm ile sendikalizmin birlikteliği olarak ortaya çıkan TİP parlemantarizmi ve Aybar oy avcılığına militan bir tepki olarak gelişen MDD, işçi sınıfı militanlığını temsil etmiyordu. Bu olguda MDD tezinin bir işçi sınıfı sosyalist hareketi olarak ortaya konulmaması, ileri sürülen görüşlerin Türkiye orjinalitesiyle bağdaşmaması ve temelde ciddi yanlışları içermesi önemli rol oynamıştır.

Sosyalizm Kemalizm ve Öncülük

Sınıf pusulasızlığından doğan bir sonuç olarak Kemalizmin burjuva karakteri üzerinde durulmadı. Asker-sivil aydın zümre diye anılan ve Kemalist ideolojisiyle donanmış güçler büyük «devrimci misyonlar» verildi. Bu tavır, işçi sınıfının bağımsız ideolojisini küçük burjuva ilericilerinin peşine takmak biçiminde somutlandı. Zaten küçük yaştan beri Atatürkçülük'le yetiştirilmiş genç kadrolarda işçi sınıfı sosyalizmi bilinci yerleşmediği için Kemalizm sadece sosyalizmin müttefiği olarak anlaşılmadı, aynı zamanda, sosyalizm Kemalizmin zorunlu bir sonucu, ileri bir aşaması olarak gösterildi. Amaç devrim yapmaktı, işçi sınıfı ise buna aday değildi, şu halde işçi sınıfının önündeki engelleri aşmak için «küçük burjuva bürokrasisi» şimdilik kendisine düşen yol açıcı görevi yapmalıydı. *«Benim söylediğim şu anda devrimci güçbirliğinde önderlik meselesinin (yani devrimde hegemonya meselesinin) bir tartışma ve pazarlık konusu olarak ele alınmaması gerektiğidir. Bundan devrimde hegemonya meselesinin önemsiz olduğu ve sosyalistlerin bu konuyla ilgilenmemeleri gerektiği anlamı çıkarılmamalıdır. Devrimde hangi sınıf ya da zümrenin ağır basacağı meselesi devrimin karakterini etkileyen son derece önemli bir meseledir. Ama bu meseleyi doğru bir biçimde ele almak ve çözüme bağlamak için yapılacak şey, emekçi yığınların geniş çevrelerinin tarihi misyonlarının bilincinde olmadıkları ve tutucu güçlerin ideolojik etkisi altında bulundukları bir anda, gerçek gücümüzle orantılı olmayan iddialarla müttefiklerimizin karşısına çıkmak ve hemegonya konusunda onlarla ağız kavgasına tutuşmak değildir. En devrimci güç olan işçi-köylünün hegemonyasını bütün öteki devrimci güçlerin tartışmasız kabul edecekleri şartları gerçekleştirmek için yığınlara gidip onları kendi davalarına sahip çıkacak bilinç seviyesine ulaştırmaktır. Bu da, «ben öncüyüm, sen artçısın» tartışmasından çok daha çetin bir iştir. Şu kadarı kesindir, toplumda en devrimci güç olan işçi-köylü devrimde hegemonyasını kuramazsa, millî demokratik devrimin sonuna kadar başarılması ve sosyalist devrimin eşiğine varılması tehlikeye düşer. Eğer sosyalist devrimin eşiğine varmak ve zamanı gelince o eşiği aşmak istiyorsak, millî demokratik devrimde işçi-köylünün ağır basması ve hegemonyasını öteki devrimci güçlere kabul ettirmesi şarttır. Bunun da hangi yoldan sağlanacağını yukarıda belirtmiş bulunuyoruz» (Mihri Belli, Yazılar, sf. 133-134)*

«...Onun için Türkitenin emekçi halkının örgütlü olarak iktisadi siyasi ve toplumsal hayatımızda bütün ağırlığını koyabilmesini sağlayacak gerçekten demokratik bir özgürlük ortamını yaratmak için mücadele birinci devrimci görevimizdir.» (Türk Solu, 14.5.1968)

Mihri Belli, 5 Aralık 1968 tarihinde SBF'de verdiği konuşmasını şöyle bağlıyordu:

«Şu gerçeği hiç hatırdan çıkarmayalım :en bilinçli proleterden en bilinçli vatan satıcısı kompradora kadar iki uçta iki tip, bu iki uç arasında yüz binlerce nüans vardır. Her proleterde küçük burjuva yan vardır, her küçük burjuvada bir proleter yan vardır. Bir de burjuvalaşma eğilim vardır. Her burjuvada komradorlaşma eğilimi vardır ve millî vasfını yitirmeme eğilimi de vardır. Böyle çapraşık bir toplumda yaşıyoruz. Kapitailst toplum çapraşık bir toplumdur. Aman dikkat edelim toplumu akla karaya boyamayalım. Böyle bir toplumda «sosyalistler bir yana olmayanlar bir yana» diyemeyiz. Milliciler bir yana, yani sosyalistler, yani Türkiye şehir ve köy proletaryasını temsil etme durumunda bulunan sosyalistler bir yana, Atatrükçüler (henüz sosyalizme varmamış olsalar bile Atatürkçüler) yani Türkiye şehir ve köy emekçileri içinde sayılması gereken orta köylüyü, esnafı temsil eden, asker-sivil aydın zümreyi temsil eden kemalistler onların yanına, omuz omuza! İşbirlikçiler ve vatan satıcıları öte yana. Ki, onlar millet içinde sayılmazlar. Bir avuç asalaktırlar. Ve bir millî şahlanış anında onlar toz olurlar. Olmuşlardır.

Yani devrimci güçbirliği... Bunada kim öncü kim ardçı pazarlığı da yok. Kim en iyi savaşırsa o öncü. Öncünün kim olacağını mücadele gösterecektir. Ben kendi hesabıma eminim ki, sosyalistlerin önderliğinde olacaktır bu mücadele. Ama pazarlık yok. Pazarlık bölücülüktür. Kardeşçe, omuz omuza, bilinçli olarak ve temel Devrimci şiar «Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye» şiarıdır... Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» (Yazılar, sf. 107)

Yukarıda ardarda verdiğimiz örnekler den göründüğü gibi, MDD'nin çıkışında elinde sınıf pusulası yoktu, özellikle son alıntının başlangıcında bu gerçeği daha iyi görüyoruz. İkincisi, Kemalistleri orta köylünün ve esnafın da temsilcisi olarak gösteriyordu. Asker sivil aydın zümrenin, bu kesimleri nasıl temsil ettiği tartışılır. Daha önemlisi, sosyalistleri, proletaryanın temsilcisi olarak sayan bir anlayış vardır. Oysa proletarya kimseye temsil hakkı ve patent vermez. Proletaryanın temsilcileri olmaz. Proletarya kendi sınıf öncüleriyle kendi bağımsız siyasi örgütünde örgütlenir, bu örgütte işçi sınıfı ideolojisini ve disiplinini benimsemiş aydınlar da, köylüler de hatta burjuvalar da olabilirler, ama artık onlar, işçi sınıfı partisi içinde işçi sınıfının militanlarıdır... Yukarıdaki mantıkta «sosyalistler şehir ve köy proletaryasını, Kemalistler de şehir ve köy küçük burjuvazisini temsil eder diyen», sınıfların mücadelesinin *vekaletle* yürütüldüğünü sanan bir anlayış hakimdir

Son olarak öncülüğün pazarlık konusu olmadığı söylenerek, Kemalistlerin misyonu kapalı olarak belirtilmektedir. Çünkü yığınların örgütlenip, bilinçlenmesi uzun süre alacaktır.

Sosyalizm ve Milliyetçilik

MDD, anti-emperyalist mücadelenin üzerinde ısrarla dururken anti-emperyalist savaşı, «bu kavga her Türküm diyenin kavgasıdır» diye tanıtmaktaydı. Böylece anti-emperyalist mücadelenin sınıfsal muhtevası, işçi sınıfından küçük burjuvaziye kaydırılıyor ve anti-emperyalist mücadele küçük burjuva milliyetçiliği örtüsüyle sarılıyordu. Bu arada, işçi sınıfı da milli, millici ve milliyetçi sınıflar arasında sayılıyordu. «Küçük burjuva bürokrasisinin» beğeneceği bu deyimlerde, anti-emperyalist mücadelenin her şeyden önce bir emekçi halk mücadelesi olduğu unutuluyordu. Ayrıca sosyal şovenizme kadar varan tavırlara giriliyor, anti-emperyalist mücadeleden Kıbrıs sorununa kadar tüm olaylara işçi sınıfı açısından değil, küçük burjuva milliyetçiliği açısından bakılıyordu. Zamanla bu milliyetçilik vurgulaması azaldı, ama konuşulan öz değişmedi:

«Millî Kurtuluş savaşımız burjuvazinin değil, burjuvazinin dışında küçük burjuva kökenli bir zümre sayılması gereken asker-sivil aydın zümre hegemonyası altında Türkiye emekçi halkının ulusal şahlanışıyla zafere ulaştırıldı. Bu yüzden kemalizmi burjuva milliyetçiliği, burjuva ideolojisi saymak büyük yanılgıdır... (Mihri Belli, Aydınlık S.D., Ocak 1970)

Böylece anti-emperyalist milliyetçiliğini milli gurur olarak tanıtan, Atatürkün genç kuşaklara milli gururu telkin etmek için çabaladığını söyleyen, milli gururun insanı sosyalizme götüreceğini söyleyen, ve«ne mutlu Türküm diyene» sloganlarını, «Bir Türk dünyaya bedel» sloganlarını ciddiye alan bir anlayış, elbet işçi sınıfının anti-emperyalizmini temsil edemez. Hatta bu anlayış, küçük burjuva milliyetçiliğini de aşan şovenist tortuları içinde barındırmaktadır.

MDD'den önce TİP de, özellikle Aybar'ın ağzından sosyal şovenizm yapmıştır, ve bu duyguları henüz bilinçlenmemiş genç kadrolara aşılamağa çalışmış, Türkiye sosyalizmi vurgulaması üzerinde durmuştur, ama MDD'nin küçük burjuva milliyetçiliği o aşamada temel almak istediği güçlere uygun olarak çok daha etkili olmuş, ve bir süre genç kadroları etkilemiştir.

Oysa, özellikle sosyalist kadrolardaki küçük burjuva tortularını temizlemek için sosyalizmin prensiplerine sımsıkı sahip çıkmak, bunları ısrarla ve vurguyla tekrarlamak gereklidir. MDD bunu yapamazdı, gerçekten savunduğu görüşler asla vazgeçilmeyecek sosyalist ilkelerde uyuşmuyordu. Ayrıca MDD, milliyetçilik ile yurtseverlik arasındaki çok önemli farkı çok uzun süre görmezlikten gelmiş, yurtsever ve milliyetçi kavramlarını aynı olarak göstermiştir.

MDD, sık sık Jaurese'in şu sözünü tekrarlamıştır: *«Milliyetçiliğin azı seni enternasyonalizmden uzaklaştırır. Milliyetçiliğin derini seni enternasyonalizme götürür. Enternasyonalizmin azı seni milliyetçilikten uzaklaştırır. Enternasyonalizmin derini seni milliyetçiliğe götürür.»*

Kelimeler milliyetçilik ve enternasyonalizm diye olduğu sürece pek diyalektik gözüken bu totolojiden birşey anlamağa imkân yoktur. Milliyetçilik kelimesinin yerine aslında olduğu gibi «yurtseverlik» kelimesi konulmuş olsaydı bir anlam taşıyabilecekti. Fakat mesele milliyetçilik diye alınınca, milliyetçilik ile enternasyonalizm paralel ve doğru orantılıymış gibi gözükmektedir. İşçi sınıfının literatüründe böyle bir şey yoktur.

Bilimsizlik

MDD yayın organları pek çok küçük burjuva görüşle dolu olduğu gibi, bilimsel sosyalizme de sayfalarını açık tutuyordu. Ama MDD tezi, sınıfsal yöntemleri kullanmakla birlikte, bu yöntemler keyfi ve sübjektif olarak kullanıldığı için ve somut verilere göre değil, sübjektif olarak çizilmiş bir «devrim modeline» uyacak şekilde tahliller yapılıyordu. Yani önce bilim yoluyla Türkiyenin tarihi, ve bugünü analiz edilip, somut durumun somut tahlili, Türkiyede sınıflar mücadelesinin ve emperyalizmle olan ilişkilerin konumu sıhhatlıce, doğru olarak belirlendikten sonra çıkmış bir tez değildi MDD... Sadece sübjektif olarak, birtakım zümrelere vehmedilen misyonlara uygun analizler, yarı sömürge yarı-feodal ülkelerin kalıplarıyla sunuluyordu. Yani Türkiye toplumuna göre bir strateji çizilmiyor, tersine Türkiye toplumu çizilmiş stratejiye uygun kalıplara sığdırılmak isteniyordu.

MDD bilimsel sosyalizmden esinlenmemişti diyemeyiz. Elbette bilimsel sosyalizmin genel ilkelerine sahip çıkıyordu. Fakat, 1-Bilimsel yöntemi kullanamamakla, 2-Enternasyonalizmi milliyetçilikle gölgelemekle, ve en önemlisi: 3-İşçi sınıfının bağımsız politikasından taviz vermekle, işçi sınıfının Partisi konusunu önemsememekle, bilimsel sosyalizmden ayrılıyordu.

MDD'nin hataları, temelde bilimden uzaklaşan bu noktalar açısından değerlendirilirse, bu yanılgıların nedenlerini görmek kolaylaşır. Gerçekte, sosyal sınıf mücadelesini sübjektif olarak algılamanın getirdiği bu tutum, bilimden temeldeki bu ana noktalardan uzaklaşmanın sonucuydu. Bu uzaklaşmanın nedeni ise MDD hareketinin küçük burjuva zümre tabanıydı. Bu özeliliğiyle, MDD'yi sosyalizm dışı bir davranış olarak değil, sosyalizmin içinde bir sağ sapma olarak almak ve zümre tabanıyla bir

(Devamı 5. sayfada)

Sosyalizmin temel kavramları

SINIF MUCADELESI VE PARTI

Proletaryanın sınıf mücadelesi üç yönlü bir bütünden, ekonomik, ideolojik ve siyasi mücadelelerin bütünlüğünden ve birlikteliğinden oluşur. Geçen yazılarda bu mücadele biçimlerini ayrı ayrı ele alıp incelemeye çalıştık. Mücadele biçimlerinin birbirine karıştırılmaması ve her mücadeleden ne anlaşıldığının açıklığa kavuşması için, konuyu bu şekilde bölerek, mücadele biçimlerini ayrı ayrı ele almak zorunluydu.

Sınıf mücadelesi bir bütündür

Halbuki gerçek hayatta, yani sınıf mücadelesinin pratiği içinde mücadelenin bu üç unsuru hiçbir zaman birbirinden ayrılmaz, sınıf mücadelesi bir bütündür. Fakat her somut durumda mücadelenin bir yönü ağır basabilir, ama her zaman pratikte sınıf mücadelesi üç yönüyle birlikte yürütülür. Bir grevi ele alalım mesela; ilk bakışta grevde yalnızca ekonomik bir mücadele veriliyor, sanılabilir. Ama bu gerçekte hiç de böyle değildir. Devrimci bir sendika tarafından yürütülen bir grev, her zaman siyasi bir nitelik kazanmaya açıktır. Her grev işçiler için aynı zamanda siyasi bir okuldur. Ekonomik taleplerden kalkarak greve giden işçiler, grev mücadelesi içinde ve sonrasında, siyasi gerçekleri kavrarlar. İşçiler grevde burjuvazinin çeşitli yutturmacalarının içyüzünü de kavrarlar, burjuvazinin gerçek fikirlerinin kimin yararına çalıştığını kolayca görürler.

Ya da mesela siyasi bir hak elde edilmesi için düzenlenen bir mitingi düşünelim. Siyasi mücadelede kullanılan br araçtır bir mitingi düşünelim. Siyasî mücadelede kullanılan bir araçtır hak meselesini mi dile getirirler, yoksa aynı zamanda bu düzenin ekonomik yapısı hakkında işçileri aydınlatmaya, çalışıp elde edilmek istenen siyasi hakların hangi ekonomik çıkarlar tarafından engellendiğini de açıklamazlar mı? Ve aynı miting de işçi sınıfının ideolojisi olan sosyalizmin propagandası da yapılır. Ama mitingde konuşan işçi sınıfı sosyalistleri bütün bunları birarada yaparlar, yani ekonomik, ideolojik ve siyasi ajitasyonu bir bütün halinde yaparlar.

Görüyoruz ki proletaryanın sınıf mücadelesi bir bütündür, ama bu bütünün somut, pratikte birbirinden ayrılmayan üç yönü, üç unsuru vardır ve sınıf mücadelesi her zaman bu üç unsurun birlikteliği ve bütünlüğü sağlanarak yürütülür.

Mücadelenin bütünlüğünü parti sağlar

Peki bu birlik ve bütünlük kendiliğinden mi sağlanır? Sınıf mücadelesinin somut pratiği içinde bu bütünlük nasıl elde edilebilir. Mesela ekonomik mücadelenin örgütleri olan sendikalar bunu sağlıyabilirler mi? Yada ideolojik mücadeleyi sürdüren yayın organlarının yazı kurulları başarabilirler mi bu görevi? Yoksa bütün bunlardan daha farklı bir organ mı gereklidir bunun için? Uluslararası işçi sınıfının uzun mücadelelerle dolu tarihi bize bütün bu soruların cevaplarını açık bir şekilde vermektedir: Kendi varoluş şekillerini belirleyen görev alanlarının dışına çıkan her türlü organ yada örgüt, sınıf mücadelesini sekteye uğratır. Bu yüzden, ne sendikalar ne de yayın organları sınıf mücadelesinin bütünlüğünü sağlıyamazlar ve bunu denemeye kalktıklarında mücadeleye zarar verirler. Öte yandan sınıf mücadelesi yalnız bölgesel yada mahalli planda değil, bütün yurtta, ve uluslararası planda sürmektedir. Mücadelenin bu niteliklerine ve boyutlarına uygun bir ideolojik yapıya ve güce sahip olmayan bir örgüt, proletaryanın sınıf mücadelesini yürütmeyi başaramıyacaktır.

Bütün bunlar, böyle bir örgütün *ancak siyasi bir parti* olacağını gösteriyor bize.

Evet, sınıf mücadelesi ancak siyasi bir partinin öncülüğünde yürütülebilir. Ancak siyasi bir parti mücadelenin her üç unsurunun uyum içinde ve bir bütün halinde sürdürülmesini sağlıyabilir. İşçi sınıfının Partisi yoksa, sınıf mücadelesi rayına oturamaz ve işçi sınıfının çıkarları ve mücadelesi egemen sınıfların çıkarlarına alet edilir. Parti her türlü mücadele biçimini zamanında kullanarak, ekonomik, ideolojik ve siyasi mücadeleyi sürdürür; sendikalara ve yayın organlarına ve işçi sınıfının diğer örgütlerine yol gösterir, öncülük eder.

Ancak her üç mücadeleyi de birlikte yürüten, bunlardan hiç birini ihmal etmeyen ve bu üç mücadele içinde her zaman siyasi mücadeleye ve siyasi mücadele içinde iktidar mücadelesine ağırlık veren ve diğer mücadeleleri bu uğurda seferber eden bir parti, işçi sınıfının gerçek partisidir.

Parti işçi sınıfının bilinçli öncüsüdür

İşçi sınıfı partisi, işçi sınıfının en bilinçli, en nitelikli, en iyi yetişmiş unsurlarını bir araya getirir. Çeşitli mücadele biçimleri içinde pişmiş sosyalist bilince sahip, kendini proletaryanın sınıf mücadelesine adamış, işçi sınıfının yetiştirdiği en iyi unsurların organik bir birliğidir parti. Parti üyeleri, parti programında ortaya konmuş ve ülkenin bütün bir tarihi gelişme dönemi için geçerli, bilimsel sosyalizmin öğretisi ışığında maddeleştirilmiş olan işçi sınıfının görev ve amaçlarını ortaya koyan bilimsel bir teorik yapıya sahiptirler. Partide teorik ve ideolojik bi rbirlik, ortak bir sosyalist birlinç hakimdir. Parti üyelerinin görevi, devrimci teoriyi kendilerine ve kitlelere maletmek, parti kararlarını benimsemek ve bunların yerine getirilmesi için mücadele etmek ve partinin ideolojisini yaymaktır. Bu yüzden işçi sınıfı partisi, işçi sınıfının bilinçli bir öncüsüdür diyoruz.

Parti işçi sınıfının örgütler öncüsüdür

Gerçek bir işçi sınıfı partisinde her üyenin partide somut bir görevi vardır. İşçi sınıfının siyasî örgütleri, diğer siyasî partilerden pratikte burada ayrılırlar. Her üye, parti organlarından birinde görevlidir ve bu organda aktif olarak çalışır. Bu yüzden parti bir üyeler topluluğu değil, işliyen bir mekanizmadır, üyelerin, işçi sınıfının en seçme unsurlarının, organik bir mücadele içinde olan birliğidir. Parti böyle organların nitel bir toplamıdır, ve bu sayede işçi sınıfının ve müttefiklerinin mücadelesini planlı bir şekilde yürütebilme yeteneğine sahiptir. Parti işçi sınıfının örgütlü öncü müfrezesidir.

Parti işçi sınıfının en üst örgütüdür

İşçi sınıfının çeşitli örgütleri vardır, Sendikalar, çeşitli dernekler, birlikler, kadın teşkilâtları, gençlik teşkilâtları spor ve kültür dernekleri, vb.., Bunların hepsi işçi sınıfının uzun örgütlenme, mücadelesi süresince gerçekleştirdiği yada gerçekleştirmesi gereken örgüt biçimleridir.

Ama, işçi sınıfı partisi bütün bu örgütlerden farklıdır, o, proletaryanın sınıf örgütlenmesinin en üst biçimidir. Onun görevi diğer bütün işçi örgütlerini yönetilmesidir. İşçi sınıfı partisi, bütün bu örgütler vasıtasıyla mücadelesi için hayati önem taşıyan kitlelerle bağlar kurar. Geniş emekçi yığınlarını bu alt örgütler sayesinde mücadeleye sokar, onların gelişmesini sağlar ve bu örgütlerden yetişen en iyi unsurları kendi bünyesine alır. Bütün bu örgütleri yaygın bir şekilde denetliyerek ve aralarındaki birliği sağlıyarak sınıf mücadelesinin bütünlüğünü gerçekleştirir.

Parti için kitlelerle bağ kurmak, onları örgütlemek en önemli görevdir. Parti kitlelerin çıkarlarının savunucusudur. Bu yüzden o, kitlelerin kendi tecrübeleriyle ikna olmalarını sağlamak, yani onları sosyalizme kazanmak zorundadır, kitlelerin eylemini ve mücadelesini örgütlemek zorundadır.

Parti kitleleri eğitir, ama aynı zamanda halkın yaratıcılığı, partinin bilgi ve tecrübelerini geliştirmesi için var olan sonsuz bir kaynaktır.

Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir

İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde örgüt en önemli silâhıdır. Bu yüzden işçi sınıfının örgütlenmesi de sınıf mücadelesinin amaçlarına uygun olmalıdır. Bir partinin gerçekten devrimci olup olmadığı onun örgütlenme biçiminden ve ilkelerinden anlaşılabilir.

Parti bütün bir sınıfın çıkarlarının temsilcisidir. Parti, işçilerin birçok tek tek ve mahalli eylemlerini ortak mücadele haline getirir, onları birleştirip, ortak hedefe yöneltir, genel ve tek bir işçi sınıfı iradesi oluşturur. Bunun için merkezi bir yönetim ve sıkı bir disiplin gereklidir. Her parti üyesi kararların alınmasına katkıda bulunmak, bunların uygulanmasına çalışmak, sınıf mücadelesinde kazandığı bilgi ve tecrübeleri partinin hizmetine sunmak, parti çalışmasındaki hata ve eksiklikleri ortaya çıkarıp düzeltmek, eleştiri ve özeleştiri yapmakla yükümlüdür. Partide alınan kararlar her zaman herkesi bağlar, herkes alınan kararlara uymak zorundadır. Ama bu kararlar her zaman çoğunluğun iradesini temsil eder. Bu yüzden her üye kararların doğruluğuna ikna olmamış bile olsa, bu kararlara uymak zorundadır. Parti üyelerinin ideolojik birliğine dayalı olan böyle bilinçli bir disiplin, partiye, mücadelesinde gerekli olan örgütlülüğü sağlar ve amaca yönelik, doğru ve uyumlu bir eylem imkânı verir.

İşte demokratik merkeziyetçilik ilkesi, böylece demokrasi ile, yani her üyenin kararlara ve eyleme aktif olarak katılması ile sıkı bir disiplini, yani kararların mutlaka uygulanması zorunluluğunu birleştirerek sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirir.

Parti sosyalizmin biliminin uygulayıcısıdır

İşçi sınıfı partisi, sosyalizmin biliminin öğretilerini, kendi ülkesinin şartlarına uygulayarak, bu ilkeleri özümleyerek ve kitlelere özümleterek gelişir. Parti, hayatın ortaya çıkarttığı yeni sorunlara sosyalizmin biliminin ışığı altında çözümler bulur ve işçi sınıfına ve bütün emekçi halka bilimin doğrultusunda geleceğin yolunu gösterir. Parti, mücadelesinde, milli özelliklerin sosyalizme geçişin genel kanunları üzerindeki etkisini abartan revizyonizme ve somut şartları, kitlelerin tecrübelerini ve hayatın getirdiklerini inkâr eden dogmatizme karşı uyanık olmalı, sosyalizmin bilimin genel geçer ilkelerine ortodoksça bağlı kalmalıdır.

Parti, uluslararası işçi sınıfı hareketinin birliğini tanımalıdır

Ortak düşmana, uluslararası finans kapitale ve emperyalizme karşı mücadelede bütün işçi sınıfı partileri «Bütün ülkelerin İşçileri Birleşiniz!» parolasını somut pratiklerinde uygulamalı ve bu uğurda mücadele etmelidirler. İşçi sınıfı partisinin görevi, ulusal plandaki mücadeleyi, yani kendi ülkesindeki egemen sınıflara karşı mücadeleyi, uluslararası mücadeleyle, yani emperyalizme ve uluslararası finans kapitale karşı mücadeleyi uluslararası işçi sınıfı ile birlikte ustaca yürütmek ve işçi sınıfının çıkarlarını herşeyin üstünde tutmaktır.

İşte ancak bu saydığımız niteliklere sahip bir parti, işçi sınıfının gerçek partisidir, ve işçi sınıfının mücadelesini başarıyla sürdürüp, zafere ulaştırabilir, Bu ilkelerin birini olsun ihmal ya da inkâr eden bir parti, ne mücadelenin bütünlüğünü ve birliğini sağlıyabilir, ne de kalıcı bir başarı elde edebilir. Dünya tarihi bunu defalarca belgelemiş ve bize gerçek devrimci bir partinin ne olması gerektiğini açık seçik göstermiştir.

Lenin şöyle diyor: «İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silâhı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşistçe rekabet altında ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve dejenerasyonun 'derin çukurlarına', gerilere itilmiş olan proletarya, ancak marksizmin prensipleri üzerinde ideolojik birliğe ulaşarak, ve çalışan milyonlarca insanı işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran maddî örgüt birliğinin yardımıyla, kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline gelebilir ve gelecektir.»

SOSYALİST PRATİĞİN BAZI TEMEL KAVRAMLARI ÜZERİNE : VI

Ajitasyon - propaganda ve örgüt bağı

Sosyalist pratik içinde, örgütlenme ile ajitasyon-propaganda çalışmaları, biribirini bütünleyen, biribirini güçlendiren ana unsurlardır. Denilebilir ki, teorinin pratiğe yansıması teori-pratik sentezinin somutlanması bu örgüt ajitasyon ve propaganda üçlüsünde kendisini güçlendirir.

İşçi sınıfının çeşitli örgütleri arasında, en yüksek örgütlenme biçimine (düzeyine) sahip olan Parti, tüm yığın örgütlerinde ve *yığınlar içinde* kitle çalışması yaparken, yani örgütlenme faaliyetini sürdürürken, bu örgütlenme ajitasyon ve propaganda araçları ile mümkün olur.

Ajitasyon - propaganda siyasi eylemin kopmaz parçasıdır

Parti hem merkezi yayın organlarıyla bu ajitasyon ve propagandayı yürütür, hem de aynı doğrultuda ajitatörler örgütlü, disiplinli mahalli parti organları ile kitle içinde ajitasyon ve propaganda çalışmalarını yaparlar. Ayrıca mitingler, yürüyüşler, toplantılar gibi kitle çalışmaları da ajitasyon ve propanda araçlarıdır.

Bu nedenle ajitasyon ve propaganda aracı olmadan örgütlenme güçlenmezse, ajitasyon ve propagandanın doğru bir şekilde yapılması, hedefine ulaşıp sonuç alıcı olabilmesi için ise Parti'nin merkezi öncülüğü şarttır.

Örgüt gerek çeşitli yayın organlarıyla gerekse bilfiil kitleler ve kitle örgütlerindeki ajitatörleri ve propagandacıları aracılığıyla, Parti parolalarına uygun ajitasyonu yapar, ajitasyon ile uyarılan emekçilerin daha ileri bilince ulaşması için, bu zemin üzerine propaganda inşa edilir.

Böylece ajitasyon ve propaganda çalışması uyanış ve bilinçlenişe yardım eder, ve belli bir bilinçleniş ise, ancak maddi güç olan örgütlenmeyle somutlanır. Burada asıl amaç siyasi bilinçlenme ve siyasi örgütlenmedir.

Böylece, örgütlenme, ajitasyon-propagandayı güçlendirir, ajitasyon ve propaganda ile tekrar örgütlenmeye dönüşür. Veya dönüşmek zorundadır. Ajitasyon ve propaganda çalışması yapmayan bir Parti, eylem yapmıyor veya gelecekte yapamayacak demektir. Ajitasyon ve propaganda olmadan siyasi eylem olamaz.

Örgüt ile ajitasyon-propaganda arasındaki diyalektik bağın, sosyal pratikte çeşitli zaaflara uğradığı çok görülmüştür. Özellikle işçi sınıfı sosyalisti olmayan sosyalist partilerin bu zaafı günümüzde daha da belirgindir.

Geniş kitlelere seslenmek

Ajitasyon ve propaganda başlıca, örgütlenme amacını taşır. Fakat bu amaç örgütlenme ile sınırlı değildir. Bu çalışmalar aynı zamanda geniş sempatizan kitlelerinin desteğini sağlamağa, o toplumdaki siyasi gerçekleri tüm emekçi kitlelere açıklamağa ve somut olaylar üzerinde ajitasyon yaparak, mevcut egemen sınıflar iktidarını desteklemekte olan bilinçsiz kesimleri de sarsıp onlardan koparmağa çalışır. Elbette bu da, önünde sonunda başarılı olabilmesi için örgütlenmeye dönüşmek zorundadır, fakat iktidarın gerçekleşmesi için tüm emekçilerin bilinçlenmesi beklenemeyeceği gibi, tüm emekçilerin örgütlenmiş olması da beklenemez. Ama işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi güçler, özellikle işçi sınıfı ne kadar çok örgütlü ise başarı o kadar çabuklaşabilecektir. Gene iktidar, ancak işçi sınıfının yüksek örgütlenme düzeyiyle ve emekçi halkın örgütlü olmasıyla daha ileri başarılara ulaşır.

İşçi sınıfı partisinin ajitasyon ve propaganda görevi, gene işçi sınıfı partisinin, cephe politikasında müttefik güçleri kazanmak, için önem taşır. İşçi sınıfı dışındaki emekçi halk kesimlerine yol göstermek durumunda olan işçi sınıfı partisinin militanları, sadece işçi sınıfı içinde değil, yoksul köylülük başta olmak üzere tüm emekçi kesimlerde faaliyet gösterirler, onların örgütlenmelerine öncülük etmeğe çalışırlar, onlar arasında proletarya ideolojisinin propagandasını yaparak işçi sınıfına militan kazanırlar.

Ama siyasi ve ekonomik ajitasyonun yapılması, propagandanın yeralması işçi sınıfının halk cephesi için önerdiği programın en geniş emekçi kesimlere tanıtılması gene önemli ajit.prop görevidir. Bir toplumda işçi sınıfı dışındaki emekçi güçleri temsil eden siyasi örgütler olabilir, o emekçi kesimleri salt kendi örgütlerinin ajitasyonuna terketmek söz konusu olamaz. Toplumun öncüsü olan işçi sınıfı, doğru tahlillerden yola çıkarak, tüm emekçi kitlelere *siyasi gerçekleri açıklamak*, tüm somut olayların ajitasyonunu yapmak, işçi sınıfı dışındaki emekçi kitlelere de yoksul köylülükten ve aydınlardan başlayarak seslenmek zorundadır.

Örgütlenme ile ajitasyon-propaganda arasındaki diyalektik bağın en çok somutlandığı alan ise hiç şüphesiz, sosyalizmin asıl sahibi ve en devrimci sınıf olan işçi sınıfıdır. Bu nedenle örgütlenme düzeyinin ajitasyon propaganda çalışmasını belirlemesi, ajitasyon ve propagandanın ise tekrar örgütlenmeye dönüşmesi daha da güçlenen örgütün daha ileri ajitasyon ve propaganda yapabilmesi ve ilh... şeklinde gelişen diyalektik süreç özellikle işçi kitlelerinde en somut alanını bulur,

Doğru ajitasyon propaganda için

Ajitasyon ve propagandanın, ÖRGÜT ile olan bağını belirleyen gene işçi sınıfı sosyalizminin temel prensipleridir. Bir Sosyalist Parti ancak, işçi sınıfı bilimine ortodoksça bağlıysa ve bilimsel teoriyi, maddeci diyalektik yöntemi özümleyebilmişse, kendi bulunduğu toplumun geçmişini ve bugününü doğru analiz edebilir, bu toplumun uluslarası konjonktürdeki yerini, sınıfların durumunu isabetle gözleyebilir, stratejisini doğru çizebilir, ve, somut durumun somut tahlilini doğru yaparak, doğru taktikleri belirleyebilir. Ancak bu şekilde parolalarını, sloganlarını doğru tesbit edebilir, Ve gene Parti, ajitasyon ve propagandasını ancak bu yollar doğru olarak yönlendirir.

İşte bu özellikleri taşıyan bir partinin yaptığı ajitasyon ve propaganda çalışmaları, esas olarak işçi kitlelerini hedef almakla birlikte, tüm emekçi güçler, halk güçleri için de doğru sloganları ve doğru ajitasyonu tesbit eder.

Ülkesinin şartlarını doğru tahlil edemeyen, yapılacak somut görevi iyi kavrayamayan, bu somut göreve uygun sloganları atamayan, bu somut görevin başarılması için gerekli ajitasyon adımlarını atamayan bir Parti, ülkesinin somut şartlarından kopuktur.

İşçi sınıfının bağımsız politikasını izlemeyen, işçi yığınlarının öncü sınıf örgütü niteliğini taşımayan bir sosyalist parti, ajitasyon ve propaganda çalışmalarında da eksik kalır, çok yanlış yapar, Çünkü doğru ajitasyon ve propagandayı belirleyecek olan şey, ancak işçi sınıfının bağımsız politik tavrıdır.

Kitle haberleşme araçları ve siyasi özgürlükler

Kitle haberleşme araçlarının gelişmediği dönemde, bir işçi sınıfı partisi ancak örgütünün gücü oranında ajitasyon propaganda yapabiliyorlardı. Fakat bugün gerek işçi sınıfının ve emekçi halkın köklü mücadeleleriyle burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmiş, ve emekçilerin çeşitli siyasi özgürlükler elde etmiş olduğu günümüzde, gerekse teknolojinin ve kitle haberleşme araçlarının geliştiği çağımızda, bir örgüt kendi örgüt gücünün ötesinde de ajitasyon ve propaganda yapabilmektedir.

Burjuva iktidarlarında, elbette egemen sınıflar kitle haberleşme araçlarından en fazla yararlanırlar, ama emekçi örgütleri de kısıtlı da olsa, burjuva demokrasilerinde bu imkânlardan yararlanmaktadırlar. Hiç şüphesiz, işçi sınıfı partisi de bu imkânlardan geri kalmak istemez.

Fakat herşeyden önemli olarak, işçi sınıfı Partisi kendi bağımsız basın ve yayın araçlarını yaratmak, tüm ajit-prop imkânlarını kendine ait olarak geliştirmek zorundadır. Parti bu gereği yerine getirmeli, kendisi dışındaki imkânlara bel bağlamamalıdır. İşçi Sınıfı Partisi ancak bu görevi yerine getirmekle yetinmez, egemen güçlerin kendi diktatörlüğü ve ideolojik demagojileri için kullandığı kitle haberleşme araçlarından da elinden geldiğince yararlanmak ister. Gene genel oy, parlamento, mahalli meclisler gibi imkanları oy avcılığı için değil, geniş kitleleri uyarmak ve bilinçlendirmek için sonuna kadar değerlendirir.

Ne var ki, örgüt bu imkânlardan yararlanarak kendi gücünün çok ötesinde yapabildiği ajitasyon ve propagandayı, mutlaka örgütlenmeye dönüştürmek için çaba göstermek, yani o imkânlar aracılığıyla yaptığı çalışmanın meyvalarını toplamakla yükümlüdür.

Sağ sosyalist çizgiler

İşçi sınıfı partisi niteliğini taşımayan, genel olarak burjuva ve küçük burjuva sosyalizmini temsil eden «sosyalist isimli» partilerin, sendikalist, parlamentarist yapıları, bu kitle haberleşme araçlarından daha fazla faydalanmağa elverişlidir. Genel olarak egemen sömürücü güçler böyle icazetli ve zararsız çizgilere elbette daha geniş imkân tanırlar, işçi sınıfı sosyalizmini ve işçi sınıfı partisini değil, hiç bir zaman halkı başarıya götüremeyecek olan böyle partileri ehven-i şer sayarlar.

Ve böylece, işçi sınıfı partisinin mücadeleyi güçlendirmek doğrultusunda yararlanmağa çalıştığı bu araçlar, sözünü ettiğimiz sağ sapma çizgilerinin olduğu ortamlarda (ki hemen her sömürü toplumunda sağ sosyalist çizgiler vardır) kitle haberleşme araçlarının yaygınlığı geçici süreler için işçi sınıfı sosyalizminin aleyhine sağ sosyalizmin lehine işleyebilir. Sağ sosyalist çizgiler çoğunlukla küçük burjuva tabanına dayanırlar, işçilerin bilinçlenmemiş kesimleri de bu partileri destekler. Burjuva basını ve egemenlerin diğer haberleşme araçları, bu sağ sosyalist çizgiler... Böylece büyük ölçüde işçiler dışından destek alan bu çizgiler, halkın hatta bizzat işçi kitlelerin yanıltılmasına yardımcı olurlar. Ama bu sadece geçici dönemler için sözkonusudur.

İşçi sınıfı partisi uzun vadeli ve kollektif aksiyona dayanan demir disiplinli çalışmasını kitleler içinde yaparak, gene de geçtiği biçimlerde uyarılmış emekçiler arasında ajitasyonu güçlendirerek, propaganda ile onları bilinçlendirme aşamasına getirerek, sabırlı, çileli, *örgütlü* çalışmalar yapmak ve mutlaka kitlelere kök salmak zorundadırlar. Ve ancak bu çalışma işçi sınıfını başarıya götürebilir. Ancak böyle uzun vadeli ve köklü, sağlam örgütlenme, iktidar sorununu çözecek, ve köylülüğe, diğer emekçi kitlelere önderlik edecek anahtardır.

İşçi sınıfı partisi elbette hem kadrolar hem de uyanış içinde olan kitle öncüleri arasında gerçek (devrimci) sosyalist propagandayı yapacak, sapmalara karşı işçi sınıfının bağımsız politikasını ve tavrını anlatacaktır. Bu çalışmaların güçlülüğü oranında Parti kitlelerin öncüsü durumuna gelebilir, ve sağ sosyalizmi destekleyip onlara umut kan veren, geçici göz kamaştırmanın kitle haberleşme araçlarının etkisini ancak bu şekilde azaltıp tecrit edebilir. Ve böyle *soluklu* çalışmalar er geç en gür şekilde meyve verecektir,

Aslolan örgütlenmektir

Öte yandan bir işçi sınıfı partisi, de kendi mücadelesi içinde kitle haberleşme araçlarının kendisine sağladığı geniş ajitasyon ve propaganda imkânlarıyla —kimi dönemler— geçici olarak ve suni olarak güçlenebilir. Parti, bu konuda yanılmamağa ve yanıltılmamağa dikkat etmelidir. Örgütlenmeye dönüştürülmeyen, örgütlenme olarak meyvaları toplanıp, maddi bir güç haline getirilmeyen bir ajitasyon ve propaganda hedefine varmamış, bu çalışmalar kitlelere ulaşsa bile, çalışmanın nihai amacı gerçekleşmemiş demektir. Bu bakımdan işçi sınıfı partilerinin yanılmaması, kısmi ve geçici bile olsa rehavete kapılmaması gerekir. Basın-yayın imkânları Partiye kan verse bile, asıl çalışma kitlelerin örgütlenmesidir. Hiç unutulmamalı ki, asıl güç kitlelerin gücüdür. Bu gücü harekete geçirmek için ise sapasağlam örgütlenmek şarttır. İşçi Sınıfı Partisi elbette her türlü siyasi özgürlükten yararlanır, her türlü haberleşme araçlarını değerlendirmeğe çalışır, bu örgütlü ve imkânları genişletilmesi için sonuna kadar mücadele eder. Ama herşeyden önce kendi gücüne ve imkânlarına güvenir, ve «*proletaryanın iktidar savaşında örgütten başka bir silahı olmadığını*» asla unutmaz, kitlelerin *siyasi*, mesleki, kültürel örgütlenme çalışmalarından *hiç bir şekilde* geri kalmaz.

Bizim cephemiz halk cephesidir

(Baştarafı 1. Sayfada)

larını güçlendirmeğe uğraşırlar. Gerçekte zaten varolan bu gerici sömürücü güçler ittifakı, bunalım dönemlerinde, işçi sınıfına ve tüm emekçi halka, demokratik güçlere karşı, daha ileri örgütlenmelere ve birleşmelere gitmeğe çalışırlar.

Bugün milliyetçi cephe ismiyle vaveyla koparan güçler arasında da, çıkar çelişkileri ve çatışkıları vardır. Bu nedenle, sadece emekçi halk hareketine ve sosyalizme, halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı kurulmasına çalışılan bu halk düşmanı cephe, kendi içinde pek çok sürtüşmeyi taşımaktadır. Fakat amaç emekçi halka karşı zaten varolan halk düşmanı gerici birliği güçlendirmektir. Bu nedenle milliyetçi cepheye FAŞİST CEPHE adı da verilebilir. Bugün birleşip kaolisyon kurmağa çalışan ve sömürücü egemen güçlerin bir kısmını temsil eden partiler, sömürünün ancak faşist istibdadı güçlendirerek ve halka karşı faşist saldırıları sürdürerek egemen kalacağını bilmektedirler. Böylece parlamenter görünüm altında, Türkeş'in faşist komandolarının oynadıkları piyonluk rolünün neyi amaçladığı daha iyi ortaya çıkmaktadır. Nitekim Türkeş, yapılan koalisyon pazarlığında, sözkonusu hükümete militan sivil güç sağlamayı vaadetmiştir. Bu nedenle gericiliği güçlendirme, olağanüstü durumları yaratmağa çalışan egemen güçler Türkeş'e muhtaçtır. Türkeş de kendi komandolarının gücünü göstermek ve bu planı tezgâhlamak için CİA ve benzeri yabancı yerli servislerden aldığı emirle azgın sürülerini emekçilerin ve öğrencilerin üzerine salmıştır; yeni yeni cinayetler işlemektedir.

Türkeş, yapılan koalisyon pazarlığında üç bakanlıklık istemiştir. Bu bakanlıklar sırasıyla, İçişleri, Milli Savunma ve Milli Eğitim Bakanlıklarıdır. Mecliste üç milletvekili olan bir partinin gerçekte tek bakanlık isteme hakkı bile yokken böylesine önemli üç bakanlığa talip olarak pazarlık masasına oturması, Türkeş ve MHP'nin CİA planlı emperyalizm kökenli, tekelci sermayenin en saldırgan sivil kolunu temsil ettiğini ispata yeter. MHP, ardındaki ABD emperyalizminin desteğine, yerli egemen güçlerin gizli ve açık kurumlarındaki adamlarına ve yerli egemen mihrakların bir kısmına dayanarak; komando sürülerinin gücünün de faşist ağırlığını ortaya koyarak, bu hizmetlerin bedelini istemektedir. Ve bildiğimiz gibi, Hitler, Mussolini gibi faşist köpekler de halk tarafından desteklenmedikleri, hatta egemen sınıfların bir bölüğü tarafından bile hoş karşılanmadıkları halde, finans kapitalin en gerici kesimi tarafından, aynı yöntemlerle, sokaktan gelerek parlamentoyu ele geçirmişler ve devlet üzerinde finans kapitalin en gerici, en kanlı diktasını kurmuşlardı.

Egemen sınıflar arasındaki çelişkiler o kadar fazladır ki, sosyalizme karşı bir cepheyi bile ayakta tutacak güçleri yoktur. Bu cepheyi kurmağa çalışan partiler, cepheyi nasıl kuracaklarını, nasıl sürdürebileceklerini kendileri de bilmemekte, bu çabalarda demogojik propagandalar ve blöfler, birtakım seçim hesapları yatmaktadır.

Bizim cephemiz ise HALK CEPHESİ'dir. Halk Cephesi, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı, yani sömürü ve zulme karşı işçi sınıfı öncülüğündeki tüm emekçi halkın cephesidir. Halk cephesi, emekçi halkımızın kurtuluş mücadelesinin cephesidir... Halk Cephesi, devrim cephesidir.

MDD eleştirisi

(Baştarafı 4. Sayfada)

likte, bilimden ayrılmanın bir sonucu saymak doğru olur kanısındayız. Nitekim pratik süreçte MDD tezi başlangıçtaki bu temel yanlışlardan arınma geçirdi, özellikle fazla güvenilen küçük burjuva ilericilerinin işçi sınıfı olmayan cepheye gelmeyecekleri ve bu kesimin kaypaklığı anlaşılınca, işçi sınıfının öncülüğü ve örgütlenmesi üzerinde vurgu yapılmağa başlandı, küçük burjuva milliyetçiliği dozu hayli azaldı, tabandaki devrimciler arasında emekçilere ve kitlelere olan inanç artmağa başladı. Ama tüm bu gelişimlere rağmen, MDD hareketi, teorisiyle ve pratik sonuçlarıyla TİP'e karşı parlamentarizme karşı bir militan alternatif olmasına rağmen, sapma niteliğinden kurtulamadı. Üstelik de sağ görüşler içinde sol eylemlerin yeraldığı ve bu nedenle zamanla sağ-sol ayırımının MDD için de yüzeye çıkarak bölünmelere gidildiği bir hareket oldu MDD.

İşçi sınıfı bağımsızlığı

MDD'nin sonradan arınma geçiren ilk biçimlenişini sağ sapma diye nitelerken, işçi sınıfı bağımsızlığından, yani işçi sınıfının kendi bağımsız siyasi örgütü ve bağımsız ideolojisi ile birlikte, onun rehberliğinde sürdüreceği işçi sınıfının bağımsız politikasından sapıldığını, küçük burjuvaziye taviz verilerek, kuyrukçu durumuna düşüldüğünü kastediyoruz.

MDD içinde bir süre sağ görüşlere uygun olarak yeralan sol eylemler ise, işçi sınıfına değil, dinamik öğrenci kitlesine dayanmaktan doğuyordu. Bu dinamizm, toplumda geçmişten kalma mişyon sahibi olan güçleri harekete geçirerek, onlara işçi sınıfının önündeki önemli bazı engelleri açacak yönde adım attırması için uygun potansiyel olarak değerlendiriliyordu. Sömürücü egemen güçlerin, emperyalizm ve yerli ortaklarının resmi ve sivil faşist saldırılarının gençlik üzerine yoğunlaştırılması bu dinamizmi istenilen düzeyde tutmağı engelledi, gençliği önce savunmaya, sonra saldırılara itti, Gençliğin dinamizmi işçi sınıfı politik hareketinin ve partisinin öncülüğünde emekçi halk hareketi içinde yönlendirilemedi, çünkü böyle bir Parti yoktu. Gençlik politik arenaya bağımsız bir güçmüş gibi çıktı. Neticede, gençliğin mücadelesi, MDD'nin öngördüğü hedefleri de aşarak, MDD'nin ilk öncüleri «revizyonist, oportünist» diye suçlanarak reddedildi.

Sol davranış derken, emekçi halk gelişiminin ve bunun öncüsü işçi sınıfının somut mücadelesinin, örgütlenme düzeyinin çok ilerisindeki ve dolaysıyle işçi sınıfının ve yöntemlerinin dışındaki bir çizgiyi izleyen, fakat devrimci mücadelede anti-emperyalist, halk devrimcileri olarak yeralan militan kadroların tutumlarını anlatmak istiyoruz. Neticede işçi sınıfı partisinin köklü bir siyasi çalışmasına ve örgütlenmesine dayanmadığı için ve işçi sınıfının ideolojik öncülüğünün yeterli olmadığı, işçi sınıfı bağımsızlığı ve öncülüğü ancak onun öncü partisiyle ve maddi sınıf gücüyle gerçekleşebileceği için, bu tartışılmaz gerçek iyi kavranılamadığı için, başarısızlık geldi,

Sosyalist parti

(Baştarafı 2. Sayfada)

raporlar, bu faaliyetlerin şartları ve amaçları üzerine konferanslar, herçeşit parti örgütünün bu faaliyetlere ilişkin kararları, bir işçi partisi içinde doğan bir pratik çalışma haline gelmelidir. Ancak bütün partinin *gerçek* katılmasıyla, bu faaliyetler *doğrultusunda* katılmasıyla,pratikte sosyalist çalışmayla genel demokratik çalışmayı karşı karşıya getirebiliriz.

Parti-dışı örgütlerde hangi taktikleri izlemeliyiz? İlkönce, her fırsatı, bağımsız ilişkiler kurmak ve sosyalist programımızın bütün olarak propagandasını yapmak yolunda değerlendirmeliyiz. İkinci olarak, günümüzün acil görevlerini demokratik devrimin en mükemmel ve yürekli başarıları açısından tanımlamalıyız; demokratik devrimin siyasi parolalarını ve pazarlıkçı liberal demokratlardan ayrılan militan devrimci demokratların gerçekleştirmeleri gereken reformları ileri götürmeliyiz.

Şartlar ancak bu şekildeyse partimiz üyelerinin, bugün işçilerin, yarın köylülerin, öbürgün askerlerin, vs, kurdukları parti-dışı devrimci örgütlere katılmaları yararlı ve makbüldür. Ancak bu şartlar altında bir işçi partisinin bir burjuva devriminde yerine getirmesi gereken ikili görevi başarabiliriz, yani demokratik devrimi tamamlayabiliriz ve sermaye tahakkümünü yıkmak amacıyla zorlu bir mücadele yürüt. tahakkümünü yıkmak amacıyla zorlu bir mücadele yürütebilmek için özgürlüğe ihtiyacı olan sosyalist proletaryanın kuvvetlerini yaygınlaştırabilir ve güçlendirebiliriz.

Novaya Zhizn'in 26 Kasım ve 2 Aralık 1905 sayılarında Lenin imzasıyla çıkmıştır,

Sosyalist gençlik

(Baştarafı 3. Sayfada)

yetiştiren önemli bir kaynaktır. Bu kadrolar en iyi şekilde yetişme imkanını emekçi gençlerle kaynaşmada bulurlar. Onlardan öğrenirler, onlara öğretirler.

Yalnızca öğrenci gençliğin örgütlenmesine çalışan bir sosyalist hareket, gençlik konusundaki görevini hiçbir zaman başaramaz ve kendi hayat damarlarını tıkayarak sonunda bir aydınlar kulübü haline dönüşme tehlikesiyle karşılaşır

Sosyalist gençlik teşkilatlarının uyması gereken iki temel ilke vardır. Birincisi örgütsel bağımsızlık, yani gençlerin kendi çalışmalarını kendi insiyatifleriyle yürütmeleri. İkincisi ise işçi sınıfı partisinin yol göstericiliği. Bu iki ilke ustalarca şöyle sentezleştirilmiştir. Örgütlenmede bağımsızlık, tavırlarda bağımlılık. Bu ilke uygulanmadığı, hayata geçirilmediği zaman sosyalist gençlik teşkilatı diye bir şey olamaz. Örgütsel bağımsızlık ilkesi, parti tanımazlık parti-dışılık şeklinde yorumlanır ve uygulanırsa, ortaya kargaşalı bir yapı çıkar. Tavırlarda bağımlılık ilkesi, emir alıp verme, kumanda edilme şeklinde uygulanırsa, gençlik teşkilatı bir parti ilçe teşkilatı gibi ele alınırsa, örgütlenme gene başarısız olur. Sosyalist gençlik teşkilatı, işçi sınıfı partisinin genel politikası doğrultusunda örgütsel bağımsızlığı ve devrimci inisiyatifi ile mücadele verir.

Bu temel ilkelerin doğru uygulanması ve örgütün gençlik içindeki bütün sosyalistleri kapsaması için yapılacak çalışmaların sorumluluğu, bulunduğumuz dönemde *sosyalist parti*'ye düşmektedir. Parti yol göstericiliği başarılı bir şekilde üstlenmeli, yapıcı olmalıdır.

Gene gençliğin sosyalist teşkilatlanması merkezi olmalı ve dağınıklığa eğilimli gençlerin mücadelesini merkezi olarak yönlendirmelidir. Sosyalist gençlik teşkilâtı sadece emekçi gençliğe ağırlık verip, öğrenci gençlik içinden tecrit olmamalı, gençliğin demokratik yığın örgütlerinde ve eylemlerinde en aktif ve fedakâr biçimde çalışmalıdır, Sosyalist gençlik teşkilatı öğrenci gençlik içinde işçi sınıfı sosyalizmi geleceğini ve kadrolaşmasını kökleştirmeli, proletaryanın kollektif aksiyon özelliğine uygun çalışma yapmalıdır. Bu örgüt aynı zamanda öğrenci gençlerin emekçiler arasında ve emekçilerle birlikte yapacağı kitle çalışmaları için gerekli bir alan, işçi sınıfı militanlığına giden yolda önemli bir basamaktır.

Sosyalist gençlik teşkilâtı, sosyalizmi kurmuş her ülkede eski bir geçmişe ve köklü bir emekçi-öğrenci sosyalist örgütlenme geleneğine yaslanır.

Öğrenci gençlik

(Baştarafı 3. Sayfada)

modern proletarya ile burjuvazinin arasındaki sınıf mücadelesidir.

İşçi sınıfı sosyalistleri gerek gençliğin, gerekse diğer sosyal mücadelesinde aldıkları yeri-sınıf ve tabakaların sınıflarına, onların objektif maddi yaşama koşullarından, üretimdeki yerlerinden, ekonomik çıkar ve çelişmelerinden kaynaklandığının, gelenek ve görenek gibi üstyapı kurumlarının rolünün tayin edici değil, *etkileyici* olduğunu bilir ve savunurlar. Biz gençliğin emekçi halkın yanında yer alacağını bunun için, onun çıkarları halkın çıkarları ile uyuştuğu için, onun kurtuluşu halkın kurtuluşuna bağlı olduğu için, maddi şartlar onu buna zorladığı, emperalizmin ve kapitalizmin çökmekte olmasının onu daha fazla halkın yanına ittiği için savunuyor. Ve emperyalizme, yerli ortaklarına karşı öğrenci gençlik-üretim süreci dışında da alsalar, fiilen emekçi de olmasalar, halkın içindedirler, halk güçleri arasındadırlar. Çünkü çıkarları egemen güçlerle çelişmektedir. Yoksa gençlik, tarihten gelen gelenekler yüzünden, belli idealler uğruna bu mücadeleye katılıyor demiyoruz, tersine gençliğin devrimci geleneği onun somut mücadelesini güçlendiriyor, ona yol gösterici oluyor diyoruz.

Gençliğin devrimciliğinin Türkiyeye özgü olduğunu, bunu belirleyen şeyin gelenekler olduğunu iddia etmenin pratikteki sonucu, gençliğin örgütlenmesi ile ilgili evrensel ilkeleri dünya devrimci hareketinin koyduğu ve uyguladığı ilkeleri ve örgütlenme biçim ve pratiklerin inkar etmek ve kabul etmemek demektir ki, bunun sosyalizmin bilimine uyan bir yanı yoktur.

Gençliğin çıkarların işçi sınıfı çıkarlarının yanında olduğunu sadece sömürücü sınıflı toplumda görmüyoruz. Tüm sosyalist ülkelerde öğrenci gençlik, işçi sınıfının başlıca dayanaklarından olmuştur ve sosyalizmin kurulması için büyük fedakârlıklar göstermiştir. Öğrenci gençlik sosyalist kuruluşun en güç dönemlerinde hem örgütlenme ve bilinçlendirme ve uygulama alanlarında görev almış, hem de bilfiil üretime katılmıştır.

Görevimiz, gençliğimizin devrimci geleceğini modern proletaryanın kollektif aksiyonuyla bütünleştirmek ve öğrenci gençlik içinde proletarya sosyalizminin geleneğini ve kadrolaşmasını güçlendirmektir, Bunu da ancak işçi sınıfı partisinin öncülüğünde ve öncü disiplininde başarabiliriz. Gençlik geleneğinin zorunlu olarak proletarya geleneğinin yanına gelmesi tarihsel determinizmin gereğidir, ama görevimiz proletaryasız bir devrimci gençlik geleneği abartması yapmak değil, modern proletarya geleneğinin kollektif aksiyonunun gençlik içinde güçlenmesini sağlamaktır. Proletaryasız bir devrimci gençlik geleneği abartması, bizi farkından olmadan gençlik kuyrukçuluğuna götürür. Hele yakın geçmişte işçi sınıfı partisi olmadığı işçi öğrenci gençliğin bağımsız ve öncü bir güç gibi davranmasının izlerinin silinmediği günümüzde özellikle proletarya ile gençlik bağlarını güçlendirmeliyiz,

Anıyoruz

(Baştarafı 1. Sayfada)

Faşist komandolar gençliğin gelişen devrimci mücadelesini kanla boğmak isteyen egemen sınıfların uşaklarıdır,

Devrimci gençlik Arslantaşların, Karaçam'ların Mansuroğulları'nın ve diğer şehitlerinin anısını unutmayacak, onların fedakarlıklarını kendine örnek yapacaktır,

Kahrolsun faşizm ve uşakları!

Yaşasın gençliğin devrimci mücadelesi!

kitle

Sahibi : Mehmet Yücel / Sorumlu Müdür : Orhan Doğançay/ Yönetim yeri : Çemberlitaş, Piyerloti Caddesi 37/c İstanbul/ İzmir Bürosu : 355, Sokak 55.401/ Konya Bürosu : İdmanyurdu Sitesi, Kat: 3, No: 90/ Eskişehir Bürosu : Köprübaşı Tekiz Sokak 2.8/ Adıyaman Bürosu : Gölbaşı Caddesi No: 121/ Urfa Bürosu : Azat Kitabevi, Hükümet konağı arkası Konak pasajı URFA / Ceylanpınar Bürosu : Posta Kutusu : 9, Ceylanpınar / Gölcük Bürosu : Yeni Mahalle, 27 Mayıs Caddesi, Kerimağa Blok Apartmanları 20-E / Soma Bürosu: Kurtuluş mahallesi Atatürk caddesi No: 90 Soma İZMİR / Abone şartları : yıllık, 50, altı aylık 30 lira. Dış ülkeler için iki katı / Dağıtım : Hür Dağıtım / Dizgi . Murat Matbaacılık Koll. Şti, / Baskı : Özgür Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi / Son baskı tarihi : 23 Aralık 1974

kitle

Almanya'da işsizliğin artması üzerine çalışma izinleri uzatılma yan işçilerimiz yurda dönüyor.

Kapitalizmin bunalımı işsizliği artırıyor

Almanya'da işsizlik artınca yabancı işçiler kapı dışarı ediliyor

Son günlerde Federal Almanya'nın, yabancı ve özellikle Türk işçilerinin çalışma izinlerinin uzatılmayacağına karar vermesi, Türkiye'de büyük yankılar uyandırdı. Oysa yine buh. ranlı dönemlerinden birine giren kapitalizmin, bu buhranı mümkün olduğu kadar az zararla kapatabilmesi için alacağı tedbirlerin sadece bir tanesiydi bu. Kapitalizm için daha geçen yıl yeniden tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bir yandan enflasyon oranları son hızla yükselirken bir yandan da işsizlik gittikçe artıyordu. Almanya pahalılık bakımından yine de Avrupa ülkelerinin içinde en iyi durumda olan ve dış ödemeler dengesinde hala açık vermeyen tek ülke olmasına rağmen işsizlik bakımından durumu hiç de parlak değil. Yapılan hesaplarda Almanya'da 799 bin kişinin işsiz olduğu ve bunun 115 bininin yabancı işçi olduğu ortaya çıkmıştı. Bunun en önemli sebebi ham madde fiyatlarının korkunç derecede artmasıydı. Ham madde fiyatlarının artması özellikle oto sanayiinde satışların tehlikeli bir şekilde azalmasına yol açmıştır. 1973 de 9 milyon olan oto satışlarının 1974 de 7 milyona düşmesi de bunun en açık deliliydi. Bu durumda Alman sanayiinin yapacağı şey bir süre için üretimi kısmaktı. Üretim kısılınca da doğal olarak işçilerin çıkarılması gerekiyordu. Ancak Alman egemen sınıflarının işçi çıkarırken önce kendi işçilerini gözetmesi tabiiydi, çünkü herşeyden önce Alman işçi sınıfı büyük bir oy potansiyeliydi ve özellikle Alman egemen sınıflarına sırtını rahatça dayamış bulunan Schmidt hükümetinin bu durumda milliyetçi davranması gerekiyordu. Ayrıca yabancı işçiler Alman hükümetine sosyal ve siyasi açıdan sorunlar doğuruyorlardı. Yabancıların konut, sosyal güvenlik eğitim, sağlık hizmetleri hiç de az yekun tutmuyordu.

İşte bu yüzden Alman hükümeti kapitalizmin çıkarlarını fena halde tehdit eden iktisadi buhranın çarelerinden birine başvurup, İş Teşvik Kanunlarının 19 uncu maddesine dayanarak açık iş yerlerine işçi alınırken Almanlara öncelik tanınması istedi. Bu 19 uncu madde şöyleydi: «Alman olmayan işçilerin çalışma izinleri ancak işçinin özel durumu göz önüne alınarak iş piyasasının durumuna ve gelişimine göre verilebilecektir. Bu izin kısıtlanabilir ve sadece bir firma veya meslek grubu için geçerli olmak üzere verilebilir. İşverenler ancak bu şartlar altında çalışma iznine sahip yabancı işçileri çalıştırabilir. Avrupa Ekonomik Topluluğuna üye ülkelerin işçileri bu madde kapsamının dışında bırakılmıştır.»

Almanya'da 799 bin kişinin işsiz olduğu hesaplandı.

Ford fabrikasında grevde Türk işçileri.

Avrupa Ekonomik Topluluğuna tam üye olmayan Türk ve Yunanlı işçiler böylece en kötü duruma düşüyordu. Nitekim işsizliğin yabancılar arasındaki dağılımına bakıldığında işsizlik oranının en çok bu iki ülke işçileri arasında olduğu ortaya çıkıyordu: Yüzde 5,9.

Alman Federal Çalışma Dairesi işsizliğin bunca artması yüzünden yabancı işçiler arasında memleketlerine kati dönüş yapanların gittikçe fazlalaştığını açıkladılar. İşsizlik özellikle Kasım ayında artmış ve 35 bin 940 Türk işsizi çalışma müdürlüklerine başvurarak kayıtlarını yaptırmışlardı. Yine Federal çalışma dairesinin yaptığı açıklamalara göre özellikle metal ve otomobil kollarında işsizlik had safhaya varmıştır. Türk işçileri arasında önce kadınlar işsiz kalıyordu. Songünlerde de kalifiye ve yardımcı işçiler arasında da işsizlik görülmeye başladı.

Öte yandan Alman hükümetinin Alman işverenlerine «uygun zemin buldukları takdirde» yabancı ülkelere fabrika götürmelerini tavsiye ettiği de söyleniyor. Bu da kapitalizmin kendi açısından epey akıllıca oyunlarından biridir. Teknolojisi eskiyen fabrikaları, «uygun zeminin» bulunduğu yani burjuva yardakçıların bol bulunduğu ülkelere götürmek ve burada üstelik çok da ucuz olan işçi ücretlerinden yararlanıp işçilerin sosyal güvenlik, meselelerini de hiç dert edinmemek, sonra da elde edilen tatlı kârları kendi ülkesine transfer etmek bir sömürü oyunundan başka bir şey değildir. Şimdiye kadar zaten bu oyun denenmiştir ama bu kez bu oyun açık açık tavsiye edilmektedir.

Kapitalizmin kendisini kaçınılmaz sonuna doğru götüren buhranlarından kurtulabilmek ve varlığını mümkün olduğu kadar uzun sürdürebilmek için çeşit çeşit yolları deneyeceği şüphesizdir.

Almanya'daki işçilerimizin işsiz kalması ve yurda dönmeye başlamaları, aynı zamanda yerli egemen sınıfların yüzüne indirilen büyük bir şamardır. Yıllardır ülkedeki işsizliği, Almanya'ya işçi ihraç ederek önlemeye çalışan, halkımızın kendi yurdunda iş bulup çalışması için kılını bile kıpırdatmıyan ve üstelik yurd dışındaki işçilerin gönderdiği dövizlerle günlerini gün eden halk düşmanı parababaları ve onların gelmiş geçmiş iktidarları, şimdi ne yapacaklardır. Dönmeye başlayan işçilere nasıl iş bulunacak, bu akımın işsizlik ve pahalılığı daha da artırması nasıl önlenecek?

Hakim sınıflar işçilerin dertlerine hiçbir deva bulamıyacaklardır. Ve içine girdikleri ekonomik ve politik bunalım, bu işçi göçüyle daha da derinleşecektir.

Milliyetçi cephe

(Baştarafı 1. Sayfada)

tarak» finans kapital adına icraatına devam ettiği, kısır seçim, hesaplarıyla şimdilik bu halk düşmanı cephe'nin dışında kalır görünen DP dışındaki tüm halk ve demokrasi düşmanı güçlerin birleştikleri bir sırada, o faşizm cephesi karşısında gerçek halk cephesi'ni oluşturmak, Emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı, sömürü ve zulme karşı, işçi sınıfı öncülüğünde tüm emekçi halkın kurtuluş mücadelesi cephesini kurmak tüm devrimcilerin görevidir.

Faşizme ve onun «cephe'sine karşı, tüm demokratik güçlerin tek bir yumruk halinde yürütecekleri mücadele, «milliyetçi» cephe'yi doğmadan boğacak tek güçtür.

Milliyetçi cephe ve anti-komünizm çığlıkları

Bugün Milliyetçi Cephe adıyla ortaya çıkanlar, her zamanki gerici demagojilerini ve *anti-komünizm* çığlıklarını kullanıyorlar. Gerçekte sadece o partiler değil, aynı zamanda Demokratik Parti de aynı silahşörlüğün bayraktarıdır. Sadece bu kadar da değil, demokrat, ilerici geçinen CHP'nin en yetkili kişileri ve Ecevit bile sık sık Marksizm düşmanlığı yaparak halktan oy toplama kaymısındadır.

Oysa halkımız, emperyalizmin ve yerli gerici güçlerin en eski, en demode silahlarından olan bu sloganlara artık itibar etmektedir. halkımız her geçen gün güçlenen mücadelesi içinde, milliyetçi adıyla ortaya çıkan emperyalist uşaklarının ve menem zalimler ve sömürücüler olduğunu görmektedir. Halkımız, kendi gerçek siyasi ve ekonomik çıkarlarının nerede olduğunu bilmekte, ve bu çıkarlar yolunda örgütlenmektedir. *İşçi sınıfımız* kendi *bağımsız ideolojisidinin* ne olduğunu her geçen gün daha iyi kavrayıp, kendi sınıfsal siyasi örgütlenmesini yapmaktadır.

Milliyetçi cephe gerici cephedir

Milliyetçi Cephe dünyanın her yanında gerici sömürgen güçlerin cephesidir. Milliyetçi cepheler dünyanın her yanında emperyalizmin ortağı ve uşağı olan *halk düşmanları*'nın cephesidir Milliyetçi cephe dünyanın her yanında, demokrasi bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerin karşısına çıkarılmış zorba güçlerin cephesidir.

Devrimci halk cephesi

Gerici sömürgen güçlerin bir kısmı aralarındaki çıkar çekişmelerine rağmen, işçi sınıfının ve müttefiklerinin karşısında en azından saldırganlık ve tahakküm acısından daha güçlü olmak için cephe çığlakları atarken, işçi sınıfı sosyalizmine düşen görev, işçi, yoksul köylü ve devrimci gençliğin, örgütlenmesini güçlendirmek, *tüm* işçi sınıfı sosyalistlerinin toparlanmasını, merkezileşmesini ve merkezi kadrolaşmasını gerçekleştirmektir. Ve bu görevler, elbette *işçi-köylü* ittifakını temel alan tüm halk güçlerini HALK CEPHESİ içinde, yani DEVRİM CEPHESİ içinde, ortak bir program etrafında birleştirmek görevinden ayrı düşünülemez...

KAHROLSUN EMPERYALİSTLER, FAŞİSTLER VE TÜM SÖMÜRGENLER YAŞASIN HALK KURTULUŞ MÜCADELEMİZ

TSİP genel

(Baştarafı 1. Sayfada)

misi Öğrencisi ve İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği Yönetim Kurulu üyesi Şahin Aydın'ı bıçakla yaralayarak öldürmüşlerdir. Devrimci, yurtsever kardeşimiz Şahin Aydın'a yöneltilen saldırı, bir süredir devam eden faşist saldırıların ve tezgâhlanan planların bir parçasıdır. Özellikle, halk ve demokrasi düşmanı güçlerin, sağ cephe adı altında birleşmeye çalıştıkları şu günlerde, faşist komandolar, bu halk düşmanı ortaklığın vurucu gücü olarak kullanılmaktadır. Bu eli silahlı ve kanlı saldırganların ardlarındaki güçler, aslında, halkımızı sömüren, halkımızın demokratik mücadelesine engel olmaya çalışan sermaye ve ortaklarıdır.

Faşist saldırganların ard arda gelen cinayetleri, saldırıları, artık emekçi halkımız tarafından bütün açıklığıyla görülmektedir. Emekçi halkımız faşist saldırılar karşında her gün biraz daha bilinçlenmekte, mücadele azmi her olayda biraz daha pekişmektedir.

Devrimci kardeşimiz Şahin Aydın'ı vuranlar, karşılarında emekçi halkımızı bulacaklardır. Faşizmi emekçi halkımız yenecektir.

Yeni oyunların tezgâhlandığı, sermayenin yeni bir baskı ve tahakküm dönemine hazırlanma hayalleri içinde olduğu şu günlerde, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi, faşist saldırılara ve planlara karşı başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımızı ve tüm demokratik güçleri uyanık olmaya, güçbirliği içinde mücadele vermeye çağırır.

Gençlik

(Baştarafı 3. Sayfada)

1965 sonrasında gelişen ve özellikle 1968'den 12 Mart'a kadar büyük boyutlara erişen devrimci gençlik mücadelesi sosyalist hareketin ve sınıf mücadelesinin gelişmesine bağlıydı, tıpkı aynı mücadelenin sosyalist hareketi etkilediği gibi. Aynı mücadelenin hata ve zaafları, kemalist ideolojinin etkilerinin bir anda silinmemiş olması gençliğin küçük burjuva niteliklerinin yanında, özellikle sosyalist hareketin hata ve zaaflarının bir sonucudur. Ülkede henüz doğru devrimci bir teoriden kaynaklanan doğru devrimci bir pratik üzerine kurulu bir *sosyalist partinin* olmaması gençlik hareketinin zaaflarının temel nedenidir. Oysa işçi sınıfının politik mücadelesinin güçlü olduğu bir ortamda devrimci gençliğin potansiyeli de işçi sınıfı disiplini altında gelişebilirdi.

Ama bütün hata ve eksikliklerine rağmen gençlik, sosyalist mücadelenin başarısı için vargücüyle çalıştı, geniş anti-emperyalist ve demokratik mücadele verdi, emekçi halkla bütünleşme yolunda önemli adımlar attı, ve en önemlisi egemen sınıfların koyduğu sınırları darmadağınık etti.

Faşizm 12 Mart'tan sonra gençlik üzerine vargücüyle çullandı.

12 Mart, devrimci gençliğin özellikle sosyalist gençlerin kemalist ideolojinin tortularından arınmasına da istemeden yardımcı oldu. Sosyalist gençler bugün kemalizmin gerçek yüzünü çok daha iyi tanıyorlar. Cunta hayalcilerine, küçük burjuva kuyrukçusu görüşlere ve kemalistlere devrimci misyon atfedenlere, işçi sınıfının bağımsızlığından ve öncülüğünden taviz verenlere rağbet etmiyorlar ve halkın kurtuluşunun işçi sınıfının öncülüğünde ve halkın öz güçleriyle kendi mücadelesiyle mümkün olduğunu biliyor ve bu uğurda mücadele ediyorlar.

Halk hiçbir

(Baştarafı 1. Sayfada)

yardımına koşmuşlardır. Güçlerini ancak kalabalık sürülerden alan, güvenlerini efendileri olan egemen güçlerden ve onların gizli servislerinden ve açık örgütlerinden sağlayan saldırgan faşistler, üç devrimci öğrenciye karşı bıçak kullanmışlar, ŞAHİN AYDIN kardeşimizi kasığından ağır yaralamışlar, sonra da ellerindeki çantayı dahi olay yerinde düşürecek bir telaşla oradan kaçmışlardır. ŞAHİN Aydın arkadaş, daha sonra hastahaneye kaldırılmışsa da kan kaybından ölmüştür.

Ele geçen çanta, bizzat bıçağı çeken ve *ŞAHİN Aydın*'ı öldüren kişiye aittir. çantanın içinden çıkan evraklardan saldırganlardan bir kısmının, İlim Yayma Cemiyeti üyesi oldukları anlaşılmış, bu konuyla ilgili burs formları bulunmuştur. Ayrıca saldırganlardan bir kısmının aynı okulda öğrenci oldukları, bir kısmının sa dışarıdan geldikleri ve aralarında Ülkü Ocakları ve MHP mensuplarının da bulunduğu tesbit edilmiştir.

Gene çantanın içinden çıkan bir adreste yazılı olan isim, 1970 yılında aynı okulda öldürülen BATTAL MEHMETOĞLU'nun katillerinden birine aittir. Dört yıl önce öldürülen, devrimci kardeşimiz *Battal Mehetoğlu*'nun katillerinin bugün aynı okul öğrencilerinden ŞAHİN Aydın arkadaşı da katlettikleri böylece ortaya çıkmıştır.

Şurası kesinlikle bilinmelidir ki, HALKIMIZ bu cinayetleri asla unutmayacak ve burjuva mekanizmasının elinden kurtulan katillerden bir gün mutlaka hesap sorulacaktır. Ve bu hesabı bizzat halkın kendisi soracaktır. Tıpkı bu katillerin efendileri, ağababaları olan egemen sömürücü güçlerden hesap sorulacağı gibi... Tıpkı, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde şehit düşmüş arkadaşlarımızın katillerinden hesap sorulacağı gibi,

Sarı Ağaç · İş Kartal'da tutunamıyor

Ağaç işçileri sarı sendikalara «dur» diyor

Türk-İş'e bağlı, sarı Ağaç-İş Sendikası, İstanbul Kartal bölgesindeki işyerlerinde, işçilerin bilinçli uyanışı karşısında, artık tutunamamaktadır.

Ağaç-İş üyesi olan Kartal Kaplama ve Sunta fabrikası işçileri, toptan, devrimci ASİS Sendikasına geçmişlerdir. Kartal bölgesinde, sarı Ağaç-İş, işçilerin bilinçli eylemleriyle yıkılırken, ASİS sendikasının bölgedeki örgütlenme eylemleri hızlanmıştır.

Ayrıca, ELKA ve ADEL fabrikalarında da, Ağaç-İş'ten ayrılan işçiler, ASİS'e geçmektedirler. ASİS bir yıldan beri kurulmuş bulunmaktadır ve son olarak DİSK'e katılmıştır. Buna karşılık Ağaç-İş, Türk-İş bünyesindeki en patron yanlısı sendikalardan biridir. Bu sendika kurulduğundan beri bir defa, bir devlet işyerinde grev yapmıştır. Bu grevin amacı da, özel sektöre ait Sunta fabrikasını rakipsiz bırakmak ve pazar sağlamak olmuştur. Nitekim, özel Sunta fabrikasına yeterli pazar bulununca grev kaldırılmıştır. Yine aynı sendika pek çok defa, uzlaştırma kurulunun verdiği kararların da altında haklara razı olmuş ve işçiyi satan toplu sözleşmeler imzalamıştır.

Kartal'da, geçtiğimiz hafta içinde, sarı sendikanın ve patronların, sendika seçme özgürlüklerini kullanan işçiler üzerindeki baskıları yoğunlaşmıştır.

Tümüyle, bir eksiksiz, ASİS'e katılan Kaplama fabrikasında, ve daha bugünden büyük bir çoğunluğu ASİS'e üye olan SUNTA fabrikasında baskılar sürmektedir. Öte yandan, 1000 işçinin çalıştığı ELKA fabrikasındaki işçiler de ASİS'e geçmeye başlamışlardır. Ancak, ASİS'i fabrikaya sokmamaya kararlı görünen işveren, bilinçli işçiler üzerinde baskısını yoğunlaştırmıştır. Ağaç-İş ve patronun işbirliğiyle, ELKA'da işçiler dövülmeye, işten atılmaya, çeşitli kışkırtmalara başlanmıştır.

520 kişilik Sunta fabrikasında 410 üyeye sahip olan ASİS'i patron tanımak istememektedir. Yeni toplu sözleşme dönemine daha bir yıl olmasına rağmen, Suntanın bilinçli işçileri sendikalarında kalmaya kararlıdırlar. Sendikalarının tanınması ve baskıların kalkması için iki günlük yemek boykotu yapmışlar bunа karşılık patron, işçileri lokavtla tehdit etmiştir.

Kartal patronları ve sarı Ağaç-İş, işçileri böleceklerini, direnişlerini kıracaklarını düşünürlerken, karşılarında yüzlerce birleşmiş yumruk bulmuşlardır.

Elka işçilerinin toplantısı

Elka işçileri de geçtiğimiz Pazar günü Pendik Bülbül düğün salonunda toplanmışlar, toplantıda konuşan ELKA'lı işçiler, Ağaç-İş sendikasının işveren yanlı tutumunu açıkça ortaya koymuşlardır. Demokratik Derneklerin temsilcileri de toplantıda yaptıkları konuşmalarda, işçilerin yanlarında olduklarını belirtmişlerdir. Toplantıya TSİP Kartal ilçesinin çektiği telgraf, coşkun bir sevinç ve alkışlarla karşılanmıştır.

TSİP Kartal İlçesinin telgrafı şöyledir:

YİĞİT ELKA İŞÇİLERİ,

GÜN PARON YANLISI SARI SENDİKALARA DUR DEMENİN GÜNÜDÜR.

GÜN DEVRİMCİ SENDİKALARDA KENETLEŞME GÜNÜDÜR.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ GÜÇLÜ VE YARATICI ELLERİNİZLE OLACAKTIR.

BİRLİKTEN GÜÇ DOĞAR. BÜTÜN İŞÇİLER BİRLEŞİNİZ.

HAKLI DAVANIZDA BAŞARILAR DİLERİZ.

Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Kartal'da da, işçiler artık patron sendikalarına dur demeğe kararlıdırlar. Bu kararlılığı fark etmeyenlere, yada küçümseyenlere, işçi sınıfının cevabı çok sert olacaktır.

Saldırganlar

(Baştarafı 1. Sayfada)

rüler tarafından katledilmiştir.

ŞAHİN AYDIN arkadaş, halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde fiilen varolan sosyalist bir kardeşimizdi. Devrimci öğrenci kuruluşlarından İYÖKD yönetim kurulunda da görev almış bulunan ŞAHİN AYDIN kardeşimiz, bir arkadaşını faşistlerin elinden kurtarmak isterken, faşist caniler tarafından hunharca öldürülmüştür.

Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi saflarında dövüşen devrimci kardeşimiz Şahin Aydın'ın öldürülmesi faşistlerin işlediği ne ilk, ne de son cinayettir. Emekçi halk kurtuluş mücadelemiz içinde, yıllardır, pek çok yiğit devrimci katledilmiştir. ŞAHİN AYDIN arkadaşımız da, aynı yolda şehit edilen bir devrimcidir.

Emekçi halkımız, diğer cinayetlerde olduğu gibi bu cinayetin de acısını unutmayacak ve bir gün mutlaka tüm suçlulardan hesap soracaktır.

ŞAHİN AYDIN arkadaşın katledilmesi dolayısiyle tüm devrimcilere baş sağlığı dilerken, mücadele azmimizin daha da bilendiğini, tüm halk ve demokrasi düşmanlarına bir kez daha haykırmayı görev biliriz.

TKİ'DE DİRENİŞ BAŞLADI

Türkiye Kömür İşletmeleri Genel Müdürlüğünde tutucu yönetim, sendikalaşan işçilere ve emekçi personele karşı sürdürdüğü baskıları yoğunlaştırmıştır. Sendikal örgütlenmeyi engellemek, zaafa uğratmak isteyen Kömür İşletmeleri Genel Müdürlüğü, sendikalı işçileri ya memur statüsüne geçmeye zorlamakta, ya da Ankara'dan Afşin'e ve benzeri yerlere sürgünle tehdit etmektedir. Amaç ortadadır; İşçi örgütlenmesi ve örgütlü bir güç olarak haklarını korumaları engellenmek istenmektedir.

İşçilerin ekonomik mücadelesini baskı yoluyla engellemeye çalışan, özellikle bilinçli üyeler üzerinde en yoğun baskıları uygulayan yönetimin bu tavrını protesto eden işçiler, direnişe geçmişlerdir.

Direnen ve demokratik haklarını savunan işçiler DİSK'e bağlı Sosyal-İş üyesidirler.

Faşizmi

(Baştarafı 1. Sayfada)

şı seferber olacaktır. Görevimiz bu seferberliği örgütlemek, güçlendirmektir. Faşizmi halkımız yenecektir.

İstanbul'daki büyük yürüyüş

Faşist saldırı zincirinin ve faşist provokasyonun son halkalarından biri olarak, devrimci öğrenci Şahin Aydın'ın öldürülmesi üzerine, İstanbul'da faşist saldırganları ve faşizmi protesto için toplanan büyük bir öğrenci ve emekçi kalabalığı Beyazıt'tan yürüyüşe geçmiş ve yol boyunca faşizmi protesto ederek, çevredeki halkın da katılmasıyla Sirkeci'ye doğru yürümüştür. Yürüyüşe katılanların sayısı ve kalabalığın çığ gibi büyümesi karşısında telaşa kapılan yetkililer, Unkapanı ve Galata Köprülerini açarak yürüyüşün Beyoğlu yakasında devam etmesini engellemişlerdir.